

[Mr. Chairman]

[1st March 1968]

Time and date for the withdrawal of nominations : 4 p.m. on 5th March 1968.

Poll, if necessary—On 7th March 1968 between 11 a.m. and 1 p.m.

Nomination forms can be had from the Secretary

IV.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1968-69.

3-50
p.m.

* **THIRU G. KRISHNAMOORTHY :** Mr. Chairman, Sir, I think I will be failing in my duty if I do not pay tributes to the present Government for what they have done during nearly one year which they are going to complete in the next few days.

Sir, it is the duty of a Government not only to maintain law and order but also to ensure peace and progress with reference to the citizens in the State. Education in this State has been lacking in its content. Practically there has been no adult education. There were attempts at adult literacy, but nothing was being done towards adult education. First of all, anybody who had been to Kumbakonam for the Mahamakam Festival admits that the arrangements there were A-1, excellent, not only with regard to food, milk and other things, but with regard to the traffic movement, etc. These festivals are in a way educating the adults. It brought together 15 lakhs of people in an orderly manner just with oneness of mind and with something supreme above them. Such a grand arrangement by this present Government ought to get tributes from one and all. The Tamil World Meet that this Government arranged during this one year has unearthed treasures about the Siddha system. By unearthing these treasures they have contributed a lot to the medical facilities of the future generation. It is up to the Government now to encourage the system and see that nobody in Tamil Nad goes without proper medical aid. A cheap system, a reliable system, and a system that can be extended to all villages without much cost has been unearthed by this Government as a section of the celebrations in the Tamil Meet and that ought to just receive appreciation from the public.

There is one other point with regard to adult education. The fixing of a portrait of Thiruvalluvar in every bus in the State Transport System and the couplet that has been fixed along with it—these two items go a long way to give adult education. Whatever may be the hurry of the public, at least those who travel over two or three furlongs have an occasion to see these couplets, study them and, if not fully understand them, can at least understand a little, what has been said according to their knowledge about the way in which they should conduct themselves. I would only request the Hon. the Minister for Transport to see that a new little lamp is fixed over the board so that people who travel after sunset may avail themselves of these boards.

1st March 1968]

[Thiru G. Krishnamoorthy]

Now, Sir, I narrated all these points to show that such was our culture in olden days and the adult was not educated through the letters. Education can be had without literacy and that is the education that is sought to be revived by this Government: bring all people together in a festival or in some place, give them oneness of mind and make them think that there is something supreme by which we have all bound ourselves.

With regard to food, there is always a complaint that only people in certain cities like Madras and Coimbatore are being fed at a cost of Rs. 7 crores. There is nothing wrong in feeding a particular section of people though people in rural parts and in smaller towns may claim the same facility. Whatever it is, I appreciate this point of the present Government, namely, that food should have priority over roads, bridges and other things. This point I have been dinning into the ears of the Government on the sacred floor of this House for the past so many years. Next comes intellectual food—education. So, that this Government have given priority to the question of food and made rice available everywhere is a great thing. There is no question of non-availability of rice now. You find rice in every town, small towns, big towns and cities. There may be the question of the price of rice, but the availability of rice is always there. Even in days when the monsoon had failed, particularly this year, this Government have been able to give rice to all.

Now, the policy with regard to procurement and making rice available is to be appreciated by us.

Another thing that I feel is that the Hon. Ministers here have been evincing great interest in answering the questions and details are poured out like anything so that the questioner is completely satisfied with regard to the administration of the Government. That goes a long way to satisfy us. Details are poured out like anything and we are satisfied with the replies.

Now, I feel that the present Government could have done a little more had they been given more assistance. The Hon. the Chief Minister is not here, but I would humbly beg to point out that with Deputy Ministers and Parliamentary Secretaries, more work could have been done during this one year. I only wish, as an elder—I am completing 63 years now and the Hon. Ministers are certainly below my age—that this budding Government blossoms forth into a beautiful flower throwing its fragrance through not only this State but through all the other States of Bharat.

I just plead for the appointment of Deputy Ministers and Parliamentary Secretaries. The question of appointing committees whether it be for education or for any other department, is always a question of postponement of demand. If there are Deputy Ministers and Parliamentary Secretaries to look into the grievances of not only teachers but also members of the public and to just find a solution for such grievances, the Government would become doubly popular in the next three or six months.

[Thiru G. Krishnamoorthy]

[1st March 1968]

With regard to education, my charge is that more could have been given to teachers had Deputy Ministers and Parliamentary Secretaries been appointed. We have now found that the Government are very sympathetic towards the teachers and they have begun to concede certain of our demands. They could have met more of our demands had there been Deputy Ministers and Parliamentary Secretaries to study our problems. Many matters do not pertain to finance. Certain items could have been attended to during this one year, but the Hon. Minister, Thiru Nedunchézhian, has been loaded with two portfolios, heavy portfolios of Industries and Education. Education is a big ocean and 90 per cent of that ocean is elementary education. It is a vast problem. It requires not only one Minister but two or three Deputy Ministers under the Cabinet Minister, and more could have been done had there been some additions to the Cabinet. That is my feeling.

Most of the things that we demand require some close study. If they are closely studied, then the question of finance will not stand in their way. Many items are there which do not involve even a few lakhs of rupees. All the items that I am now going to state on behalf of the teachers and which, I suggest, could have been given within this one year by the present Government are items which cost only a few lakhs of rupees. For a Government that is going to get a recurring revenue, say, for this year of Rs. 248 crores, for a Government that is prepared to just invest Rs. 56 crores in Education, these few lakhs of rupees would not be a great matter. I would just humbly point out to the Government that expenditure on education is a wrong term. It should be investment in education. If our Government gets Rs. 248 crores of revenue and spends nearly 23 per cent of that revenue, namely, Rs. 56 crores, Rs. 248 crores minus Rs. 56 crores, that is, Rs. 192 crores are the revenues of the Government.

4-00
p.m.

This fifty-six crores is an investment, an investment that will pay them not only simple interest but a compound interest also. That is why, education should be the first charge on the revenues of the Government. It is real investment. The Government could invest two per cent more. Instead of 23 per cent, they could invest 25 per cent, and pay a little more to the teacher

The Government have shown their sympathy towards the teacher by just extending the compensatory allowances not only in Madras but the areas round about Madras. They have also extended it to teachers in Madurai City. Now, a few days ago, the Hon. Chief Minister was kind enough to accept the principle that whoever retired as teacher, irrespective of the technicality of dates, etc., would get a little amount from the coffers of the Government. Through this budget, they give an impetus to teachers to acquire higher qualifications. They offer two advance increments. It may be a provision in the fourth Five-Year Plan. But I must be thankful to the Government for having assured

1st March 1968]

[Thiru G. Krishnamoorthy]

the implementation of this proposal of offering two advance increments to teachers who acquire higher qualifications. I must submit in this connection to the Government that there are already teachers who have acquired higher qualifications and that this five lakhs of rupees which the Government have provided under this head must go to such of the teachers who have acquired already higher qualifications during service. They must say that these increments will be given to such of those who have already acquired higher qualifications while in service and also to those who will be acquiring them in future.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : ஏற்கெனவே மேல் படிப்புப் படித்து தேறிய ஆசிரியர்களுக்கும் அந்த பதவி உயர்வு பெறாத ஆசிரியர்களுக்கும் இந்த வகிதி பொருந்தும் என பணத் துறப்பினர் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

THIRU G. KRISHNAMOORTHY : I thank the Government for the clarification. The Government have provided for conversion of 3,000 additional posts as secondary grade posts through this budget. I must submit to the Hon. Chairman that during the Question Hour on the sacred floor of this House the Hon. Minister was good enough to accept the principle that those teachers who had passed the S.S.L.C. and also undergone training for two years and had been given lower jobs—at a loss of Rs. 48 but now, after the recent enhancement of Dearness Allowance, it may be Rs. 60 per month should be paid and would be paid the exact amount due to them as per their qualifications. This is now being carried out as a phased programme and 5,000 teachers were allowed to get this benefit last year. Now, during this budget, another 3,000 would be given the benefit. I appreciate the point that the Government are recognising the principle that teachers should be paid according to their qualifications and not according to the classes they handle or the number of hours they teach, whether in a lower class or a higher class. But there are some thousand or two thousand other teachers also similarly placed. They also could have got this benefit. Anyway through this Budget the Government have shown their sympathy for teachers. The present Government recognise the claims of the teachers as the claims of the future nation-builders. A teacher enters the job and retires after thirty years. Any person—an S.S.L.C. for instance—entering a commercial or banking concern is assured of three hundred rupees. But a B.A., L.T., gets this three hundred after thirty years of service, when he retires. When I point this out, I must also say, we are prepared for sacrifice. We do not want a starting salary of three hundred rupees, as in the case of persons entering a bank. But we do not want this discrimination as between the 2,00,000 teachers themselves. It is merely a chance that these teachers have been thrown under different agencies like Government, Municipal, Panchayat and private. These teachers have been doing the same type of work. Government have got control over all these teachers. We recently saw that all schools, from elementary to the university level, were ordered to be closed and to be reopened on particular dates by the Government. There is no question of agency in that case. All schools and colleges

[Thiru G. Krishnamoorthy]

[1st March 1968]

came under the authority of the Government. So, the Government have got the power. They have prescribed the qualifications for the teachers, including technical qualifications and they order the Inspectorate to inspect all the schools under the various agencies. They prescribe the syllabus and ask the teachers to teach according to that syllabus, whether it is private school or Government school. If in these matters, no discrimination should exist, it ought not to exist in respect of salaries and allowances also. It ought not to have existed in the last twenty years. I earnestly hope that these will not exist at least in future. The Government have already done certain things. They have given the City Compensatory Allowance. They have also given additional Dearness Allowance. I would request them to study these points with the help of Deputy Ministers or Parliamentary Secretaries whom I have requested them to appoint a little while ago. I would request the Government to appoint them and do justice to the teachers as speedily as possible, teachers who have dedicated their life to the cause of the Nation's future. Roads and bridges can wait. Food cannot wait. Education cannot wait. If proper remuneration is not given to teachers, if proper attention is not paid to education, it means, the future generations will be spoiled. Let not the present Government do the same mistake which the previous Government did. Teachers are there with a spirit of self-sacrifice, shaping the future not only for the sake of Tamilnad but the nation as a whole. They are doing the work of the parents. I am yet to see a student, whether he comes out of the B.A. or M.A. or the S.S.L.C. class or from the professional colleges, who pays his first salary to his Guru. I have seen parents paying something to temples, students paying to their parents or to the temples, and if they are aged, paying their wives. But no student to my knowledge has ever paid the teacher. That is why I thought over the matter and have suggested the system of Guru Dakshina. The teachers' status cannot be raised with the help of the State Exchequer or the Central Government. If they could give funds, that could be for the sake of expansion of education. Of course, education is being expanded but quantitatively at the cost of quality. Mostly we see that only. Qualitative education can be given only by good teachers. How can the society attract good teachers if they are paid a very low pay? I would even say, a pay lower than that of a clerk in Government service. A person passes the S.S.L.C. examination and undergoes two years' training, professional training. And he is started on ninety rupees, while another person, a mere S.S.L.C. holder is also started as a clerk on the same pay. The discrimination must go. The teacher has to know the psychology of the students and has to teach the courses prescribed by the Government. His work is inspected by a Government Officer. Some recognition must be given to him. The teachers' status cannot be improved with the State's finances alone, or with the Central Government's help even. That is why, I have suggested that a parent, who is going to reap the benefit of the education of the pupil as soon as he leaves his school or college, should pay one rupee per month to the school as Guru Dakshina. Schools get funds for buildings. They sell tickets

1st March 1968]

[Thiru G. Krishnamoorthy]

for dramas. There is no parent who does not spend one rupee on behalf of the pupil. Will it be a great charge if a parent is required to pay one rupee to the school per month? One rupee per child per month is not a great thing. Many a mickle makes a muckle.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : இந்த தொகையை ஆசிரியர்களுடைய குழந்தைகளிடமும் பெற்றோரடா என்பதைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.—

THIRU G. KRISHNAMOORTHY : We want to instil that idea into the mind of the child of the teacher also. The teacher also has to pay, as the pupil's father. I may point out that teachers' children want to be coached by other teachers. They will be more obedient only to other teachers. Then, this nine crores of rupees which may be got as Guru Dakshina, will go a long way in supplementing the income of the teachers. No agency is required for collection of this amount and its disbursement to teachers. The District Educational Officer can do it, without any extra staff. Each teacher may get thirty or forty rupees every month, over and above what he gets. Let it be a uniform increase whether in the case of the elementary school teacher or the college teacher.

Now let me refer to certain other items to indicate why I wanted this Government to have Deputy Ministers and Parliamentary Secretaries. There is a lot of discrimination among teachers. Now there is what is called this question of salary. Then there is the question of allowance; then the question of privileges; then the question of retirement benefits. In respect of all these things, teachers in different agencies are treated at two or three levels though not on five levels. Now there is what is called a part-time teacher, called the craft teacher getting Rs. 30 without any dearness allowance in the year of grace 1968. The part-time teacher is one who has to get a fixed pay of Rs. 30 only and without any dearness allowance. Even the inferior servant working under the Government gets Rs. 60 or Rs. 70 as dearness allowance. And the central Government servant gets very much more. But once he is called a teacher, a part time teacher—he may be a weaving instructor, he may be an instructor in carpentry he is paid only Rs. 30 a fixed pay without any dearness allowance whatsoever. Can such a thing exist for long, Sir? He must also get his allowances.

4-10
pm

Now taking salaries, the Government have accepted the principle of giving the salary as per the qualification of the teacher. One thing I have been repeatedly pointing out on the sacred floor of this House is this. The increment of the secondary grade teacher is Rs. 4 for the first five years and afterwards the increment descends to Rs. 3 a year. In no other case it is like that except in the case of the lower division clerks working in Government departments. The Pay Commission that fixed this scale said that lower division clerks need not ever be on the scale of Rs. 90—4—110—3—140 and that before they begin to draw the lesser increment of Rs. 3 per year, they will be lifted as upper division clerks. But what about teachers?

[Thiru G. Krishnamoorthy]

[1st March 1968]

They have to continue as teachers and after getting Rs. 4 increment for five years they have to descend to Rs. 3. There is no such thing as the descending scale of increment in the case of even other teachers. So that has to be rectified. It will cost the Government only a few thousand rupees and nothing more.

Then, taking the question of allowances, now, compensatory allowance has been given to teachers in Madras and Madurai. What about teachers in Tiruchi and Coimbatore? Even though the Government do not want to grant this allowance for want of those towns being classified as Class 'A' or Class 'B' or Class B (2) cities, the Government could have granted them House rent allowance. It is only a matter of about six lakhs of rupees. This Compensatory allowance is given to Government servants in addition to the House rent allowance. It is stated in the Budget speech of the Hon. the Chief Minister that in areas such as Pallavaram, Ambattur, Avadi, etc. where the House rent allowance is being paid this compensatory allowance should also be paid. Therefore House rent allowance becomes a recognised factor for making one eligible for the Compensatory allowance. But the teachers in the aided institutions are not being paid the House rent allowance. In November, I think the Hon. the Chief Minister stated that having waited for 21 years, we could wait for a little more time and it was after all a question of a little more patience. I think this is only a matter of Rs. 6 lakhs and this could have been included in this Budget itself. But it has not been included.

Now in respect of medical concessions, on the sacred floor of this House the Hon. the Chief Minister wanted my opinion whether the teachers would take to Siddha System of medicine. I pledged on behalf of the teachers that they would readily take to it. I find nothing in the Budget with regard to provision for medical concession to teachers. This need not necessarily be stated in the Budget speech. I take this opportunity to impress upon the Government that these things may be given to us, teachers, at least in a month or two. At the Cabinet level they can do it and this need not necessarily find a place in the Budget.

Then another reason why I insisted on the expansion of the Cabinet is that certain grievances which could have been redressed even the next day after the Government took up office, have not yet been redressed though it is nearly one year since this Government assumed office. Sir, with regard to leave rules, from 1st April 1964, the Government undertook the responsibility of paying the salary of the secondary school teachers in full in respect of salary and dearness allowances. From that day the Government have become the paymaster. The managers of private schools are no longer our paymasters. If we want any leave other than casual leave, the managements which have their own rules, are not in a position to give us the leave. When I brought this matter to the notice of the Hon. Minister for Education on the sacred floor of this House, the Hon. Minister said that Government could not interfere with

1st March 1968] [Thiru G. Krishnamoorthy]

private managements. But who is the paymaster? It is the Government. The District Educational Officers pass the pay bills of teachers even in private high schools and elementary schools in the whole State. It is the Education Department that passes the pay bills of all teachers in the State. So it is the paymaster which has also authority to sanction leave on full pay, half pay, etc. The management has no hand in it. That being the case I expected that the matter of leave rules, uniform leave rules in respect of private management schools would have been prescribed by the Government. It is not late even now, even though many have suffered and are suffering for want of these uniform rules. I would beseech the Hon. the Education Minister—he is not able to be present today—to see that uniform leave rules are prescribed for aided high school teachers. There is already uniform leave rules in respect of aided elementary school teachers. They out-number us. There are thousands of teachers who are now eligible for fifteen days earned leave per year, per teacher on full salary and allowances with provision for appointment of a substitute. The substitute will be paid full salary and allowances during the leave period. What applies to thousands of schools, should I plead apply also to the few hundreds of private aided high schools. That is all my request.

Then with regard to security of service, I had the privilege of bringing on the sacred floor of this House a non-official Bill called the 'Teacher Protection Bill'. The previous Government brought a Bill called the 'Tenants Protection Bill'. I brought a non-official Bill called the Teacher Protection Bill. That contained only one simple clause stating that no teacher in a private school should be sent out except under conditions applicable to teachers in the Government or District Board School. The then Hon. Minister for Education assured me that more safeguards, safeguards better than the safeguards providedly in the non-official Bill, would be incorporated in the Secondary Education Act and requested me to withdraw my Bill. The Bill was withdrawn. It is some years since the Bill was withdrawn. But nothing has been done by the Government in this direction. The private school teachers are in a very sorry plight. If a teacher reaches fifty years or so, the management suddenly says: 'Well you are not required. You are given three months notice; you must go to some other school'.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : மூன்று மாத கால நோட்டீஸ் கொடுப்பதற்கு முன்னால் அந்த நோட்டீஸை கல்வி துணை தணிக்கை யாளர்களும் கல்வி அதிகாரிகளும் ஆமோதிக்கவேண்டும் என்ற விதி இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

THIRU G. KRISHNAMOORTHY : I am sorry the Hon. Minister for Local Administration has to get more facts. There are cases and cases where managements throw away teachers without getting the permission of the Education Department. There is one rule which the previous Government brought to our credit. That was that if a teacher was to be sent out on grounds of incompetency then if the teacher had put in five years of service, the permission

[Thiru G. Krishnamoorthy]

[1st March 1963]

of the department should be obtained. Even that rule is not being observed. Teachers are thrown out like anything. Our appeals to the department are not answered, for years together. Therefore they have to seek a job elsewhere. This Government has effected many changes. I wish to ask: 'Is it a big thing for the present Government to just say: 'No teacher in a private school should be sent out except under the conditions applicable to teachers in Municipal Schools, District Board Schools or Government Schools? Why should there be this discrimination in the case of private school teachers alone?

4-20
P.m.

All of us are being paid by the Government in full our salary and dearness allowance, but the ousting of the teacher is done by the managements. These managements came into existence by sheer accident. In the days of the Britisher, he was not very anxious to have all these schools under his control. Whoever was running the school, was paid this grant and that grant. I ask, is there any need to perpetuate this agency especially now after this Government came into power. I would request the Government to see that no teacher is sent out except under conditions applicable to teachers under local boards and municipalities. If the teacher merits ousting, let there be an enquiry by a tribunal or a judgment by the head of the department. Why should he be sent out at the whims and fancies of the managements? This does not cost any finance at all. By one stroke of the pen under the orders of the Chief Minister, this difficulty can be removed.

Sir, these are the various points which the Ministry could have done during the past one year without much financial commitment or without any financial commitment whatsoever.

Sir, some distinction has been made between the teaching staff and the non-teaching staff. In a school, where there are one hundred teachers, there are three or four clerks. They form three to four per cent of the teaching staff. Whatever order applied to the teacher just apply to the non-teaching staff also. They must have the same security of service, the same rules, the same salary, and so on. On the 31st March 1964, when the salaries were cut in the case of four thousand teachers and four hundred clerks, the matter was brought on the sacred floor of this House, and at last we got the salaries we wanted with certain limitations. If two more lakhs of rupees had been sanctioned, we would have been fully satisfied. That could have been sanctioned by the present Government. In the case of clerks, their cut is still there. Their salary cut on 31st March 1964 is still there. They form only three per cent of the total number of teachers in the high schools in the State. They are only a few hundred clerks. Their salary cut has to be resorted.

Now, the other day during question hour, when I raised the question, the Hon. the Chief Minister assured me that the matter of grant of pension in the case of the non-teaching staff, namely, clerks and writers, in the high schools, was receiving the very favourable

1st March 1968] [Thiru G. Krishnamoorthy]

consideration of the Government. That is what the Hon. the Chief Minister said on the sacred floor of this House. But I find no mention of pension having been given to these clerks. Now what is called the temporary increase according to pension rules—it is really dearness allowance paid to pensioners—is being denied to teachers under a rule originally framed in 1956, called the teacher-pension rule. The retired teachers were eagerly excepting an addition of Rs. 10 by way of dearness allowance. An inferior servant of the Government has all along been getting that Rs. 10 as dearness allowance, while the nation builder, the teacher, has all along been denied it. The teacher is treated as inferior to an inferior servant of the Government. This anomaly, we thought, would have been remedied in the present Budget. We would request the Hon. the Minister for Education to see that the retired teachers also are paid the dearness allowance, as in the case of the teachers retired from Government service.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member has taken quite a long time.

THIRU G. KRISHNAMOORTHY : Three or four minutes more, Sir. Why I say discrimination, is this. Among the teachers, there is a section of teachers called the Government teacher. Whatever applies to the N.G.Os. applied to the teachers under Government. Now the Government teachers, though they form a small section get all the privileges that the N.G.Os. are given. The other teachers employed in private managements local boards and municipalities do not get these benefits. So this matter of disparity and discrimination must be removed. The Hon. the Minister for Education, during his tours always assures that he is just framing a table of disparities and he would see that these disparities were removed. I would beg of this Government to simply see that these things are expedited. Speeding up is possible only with the appointment of Deputy Ministers and Parliamentary Secretaries.

Let me conclude by thanking the Government for having given certain concessions. I would beseech the Government to see that they follow them up with other concessions, which would not cost them more than Rs. 25 lakhs, when we see that they get nearly Rs. 248 crores of revenue. It is only 1/1000th.—Rs. 25 lakhs out of about Rs. 250 crores—of the recurring revenue in a year of this Government.

Thank you, Sir.

திரு ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, சபை முன் வைக்கப்பட்டுள்ள வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றி என்னுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். பொதுவாக இந்த அறிக்கையைப் பார்க்கிற போது மேலெழுந்தவாரியாக திருப்தி படுகிற வகையில் தான் காணப்படுகிறது. ஆனால் ஒரு திருக்குறள் என் நினைவிற்கு வருகிறது. அதாவது “எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்பது. அதுபோல இதனை ஆழ்ந்து பார்க்கிற போது உண்மையிலேயே இது மிச்சமான வரவு-செலவு திட்டம் தானா அல்லது குறைவுடைய வரவு-செலவு திட்டம் தானா என்பதை அலசிப் பார்க்கவேண்டிய ஒன்றாக இருக்கிறது. இப்படிப் பொதுவாக இதனை ஒரு எஞ்சிய வரவு-செலவு திட்டமாக காட்டுவதற்கு பெரிய முயற்சி

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

[1st March 1968]

எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மாத்திரம் சொல்லிக்கொள்ள தான் வேண்டும். வரவு செலவு என்று வருகிற போது இதிலே ஒரு சிறப்பு என்ன என்றால், கல்விக்காக ஏற்கனவே ஒதுக்கப்பட்டிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமான தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றொரு சிறப்பு, விவசாயிகளைப் பற்றி உழவர்கள் சம்பந்தமாக, தொழில் நிறுவனங்கள் பற்றி ஒரு 10 பக்கத்திற்கு ஏற்குறைய எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டு இருந்தாலும் கூட, நடைமுறையில் பார்க்கிறபோது இது அவ்வளவு பெரிய திருப்தி தருகிறதாக அமையவில்லை. பொதுவாக முதல் கூட்டத்தில் பேசிய ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. என். வி. நடராஜன் அவர்கள், “இதைச் செய்தோமே, ஒரு பாராட்டாவது பாராட்டினீர்களா” என்று அடிக்கடி சொன்னார்கள். ஆனால் அதையே தான் இன்றைக்கு அவரிடத்திலேயிருந்து அவர் அப்படி சொல்லவேண்டும் என்று கருதினேன். தனிப்பட்ட முறையில் பேசவும் செய்தேன். இப்போது தஞ்சையில் தண்ணீர் இல்லாத போது வயல்கள் காய்ந்து போன போது, இயற்கை காரணமாக மேட்டூரில் தண்ணீர் குறைந்தவுடனே, பவானி சாகரிலிருந்து தண்ணீரைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். “இந்த பவானி சாகரைக் கட்டியது காங்கிரஸ் சர்க்கார்; அதற்காக ஒரு நன்றி உண்டா; மின்சார உற்பத்தி குறைந்து போன போது நெய்வேலி நிலக்கரி திட்டத்தை ஏற்படுத்தி அனல் மின்சார உற்பத்தி செய்து கொடுத்தோமே, அதற்காக ஒரு பாராட்டு பாராட்டினீர்களா” என்று கேட்டேன். நாங்கள் 20 ஆண்டுகளில் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று சொல்லுகிற போது, நீங்கள் 10 மாதங்களில் பெரிய காரியங்கள் செய்ததாக எப்படிச் சொல்ல முடியும் என்று கேட்டேன். திருவள்ளூர் சொல்லுகிறார்: “இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்ல தரசு” என்று. பொருள் இயற்றுதல் என்ற முறையில் நான் சென்ற கூட்டத்தில் பேசினேன். விவசாயத் தொழிலுக்கு, குடிசைத் தொழிலுக்கு வரி போடுவது நியாயம் இல்லை, வெல்லம் காய்ச்சி விற்பது கூட குடிசைத் தொழில். கரும்பு இயற்கையான பொருள். அதிலிருந்து உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பொருளான வெல்லத் திற்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள். வெல்லத்தை விலை பொருளாக வலந்தி விடுகிறார்கள். அது வணிகப் பொருளாக ஆவதால், வரி போட வேண்டும், அது நியாயம் என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். விவசாயிகள் இடத்தில் பெரிய அக்கறை கொண்டுள்ள அரசாங்கம் இது என்று என்னால் கருத முடியவில்லை. பல முறை சொல்லியிருக்கிறேன். விவசாயி உற்பத்திச் செலவிற்குத் தகுந்த அளவு நம்முடைய விலை நிர்ணயம் செய்யவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறேன். உணவு அமைச்சரை இங்கே காணோம். அவர் அடிக்கடி சொல்லுவார். “விவசாயிகள் போதும் என்று சொல்லுகிறார்கள்” என்று. உங்கள் அனுமதியோடு இந்தச் செய்தியைப் படிக்கிறேன். தஞ்சையில் பெரிய நிலச்சுவாந்தார்கள் எல்லாம் கூடி இதை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். “நாங்கள் எவ்வளவோ செய்து கொடுத்தோம், அதிகமாக நெல் உற்பத்தி செய்து கொடுத்தோம். ஆனால் வரியை நீங்கள் ஒன்றுக்கு ஐந்தாக போட்டிருக்கிறீர்கள். முந்தைய சட்டப்படி 30 ஏக்கர் நிலம் உள்ள விவசாயிக்கு ரூ. 67 தான் வரி விதிக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்கு நேர்மாறாக இப்போது 30 ஏக்கர் நிலம் உள்ள விவசாயிகளுக்கு ரூ. 328 என்று சட்டம் இயற்றி விட்டார்கள். ஆக 5 மடங்கு வரி இப்போது. இது பெரிய தீங்கை ஏற்படுத்தி விட்டது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : தலைவர் அவர்களே, பத்திரிகையில் வந்ததைப் படித்துக் காட்டுவது சரியா என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : அவர் முழுவதையும் படிக்கவில்லை.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : இப்போது சாகுபடி விலை உயர்ந்து உள்ளது. அதன் காரணமாக விலை கட்டுபடியாகவில்லை. எனவே இப்போதைய முதல் தர நெல்லுக்கு 57 ரூபாய் கொண்ட அளவிற்கு

1st March 1968] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

ரு. 32-ம் இரண்டாந்தர நெல்லுக்கு 57 கிலோ கொண்ட அளவிற்கு
ரு. 30-ம் விலை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும் என்று வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, அவர்கள் படித்த அந்த செய்தியிலே “தஞ்சையிலே பெரிய நிலச்சுவாந்தார்கள்” என்று சொன்னார்கள். உறுப்பினர் அவர்கள் அவர்களுக்காகக் கவலை காட்டுவதற்கு என் நன்றியை நான் அவருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். விவசாய வருமான வரியைப் பற்றி எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களே ஒத்துக்கொண்டு பாராட்டிப் பேசியிருப்பதை நாம் மறந்து விடுவதற்கு இல்லை. பெரிய நிலச்சுவாந்தார்கள் வரி கொடா இயக்கம் நடத்தப்போவதாகவும் அந்த நிலச்சுவாந்தார்கள் முடிவு எடுத்திருப்பதாகவும் அந்தப் பத்திரிகையில் செய்தி வந்திருக்கிறது. அதையும் உறுப்பினர் அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்களா என்பது என் கேள்வி.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : அதற்காக நான் சொல்லவில்லை. காங்கிரஸ்காரர்கள் இந்த அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்பதற்கு சதி செய்கிறார்கள் என்று அரசாங்க சார்பில் சொல்லப்படுகிறது. காங்கிரஸ்காரர்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை. மக்களிடத்திலே அது போன்ற கருத்து இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். பெரிய நிலச்சுவாந்தார்கள் கூட்டம் சொல்லியிருக்கிறது என்று அதற்காகச் சொல்லவில்லை. சர்க்கார் நிர்ணயம் செய்த விலை உற்பத்தி செலவிற்கு கட்டுப்படி ஆகாது என்பது உண்மை. யார் சொன்னாலும் உண்மை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டியது தானே.

இப்படி நீங்கள் விலையைக் கூட்டிக் கொடுக்கவில்லையானால், எங்களைக் கரும்பு வாழை இலைகளைச் சாகுபடி செய்யத் தூண்டிவிடுவதாக இருக்கும் என்று அந்த நிலச்சுவாந்தார்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் சொல்லுவதில் உண்மை இருந்தால், அதை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். நான் முதலில் வள்ளுவர் சொன்ன குறளைச் சொன்னேன். “எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்று. இன்னொரு குறளும் இருக்கிறது. “எப்பொருள் யார் யார் வாய் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு” என்று. ஆக, அவர்கள் சமுதாயப் பணியர்கள் என்று கருதப்பட்டாலும், அவர்கள் சொல்லுவதில் உண்மை இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இது ஒரு பக்கம் இருக்க, இப்போதுள்ள அரசாங்கத்திற்கு ரொம்பவும் வேண்டியவராக இருக்கிற, மக்களால் மதிக்கப்படுகிற மதிப்பிற்குரிய ராஜ கோபாலாச்சாரி அவர்கள், இதைப்பற்றி ஒரு கருத்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். தி.மு.க. மந்திரி சபையின் கொள்கை யாதாயினும் சரி, அந்த மந்திரி சபைக்கு இயன்ற அளவு உதவிப்பூரியவேண்டும் என்ற நாட்டம் இருப்பினும் சரி...

மிஸ்டர் சேர்மன் : பேப்பரிலிருந்து அப்படியே படிக்கக்கூடாது. அதிலுள்ள தாத்பர்யத்தை மாத்திரம் சொல்லவேண்டும்.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : விவசாயிகள் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது பொருந்தாது என்று சொல்லுகிறார். அவர் இதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார். விவசாயிகள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று தெரியும். பிச்சைக்காரனுக்கு ஒரு பிடி அரிசி போடுகிறபோது, இந்த அரிசி உற்பத்தி செய்வதற்காக விவசாயிகள் எவ்வளவு பாடுபடுகிறார்கள் என்று பார்க்கவேண்டும், என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே விவசாயிகள் வகையிலே, இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள முயற்சி போதுமானதல்ல. உண்மையான அக்கறை காட்டவில்லை என்று சொல்லுகிறேன். பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காகவோ, அல்லது திரு. ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் சொல்லியிட்டார்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

[1st March 1968]

கள், அது வேத வாக்கு என்பதற்காகவோச் சொல்லவில்லை. இதைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் மாத்திரம் சொல்லவில்லை. அவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்லுவதால் ஏதோ இந்த அரசாங்கத்தை கவிழ்த்துவிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் நான் இதைச் சொல்லவில்லை என்பதற்காக இவைகளைச் சொல்லுகிறேன். ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், இங்கே மதிப்பிற்குரிய முன்னாள் முதலமைச்சர் அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். அவர் தோட்டத்தில் சாகுபடி செய்கிறார்கள். இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து சாகுபடி செய்தால் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வருகிறது. சில சமயத்தில் 1,500 ரூபாய் வருகிறது. இது அவருக்குக் கெட்டிக்காரத் தனம் இல்லாத காரணமோ, அல்லது விவசாய நிலைமை அப்படியோ தெரியவில்லை. ஆகவே உற்பத்திச் செலவு கட்டுப் படியாகவில்லை என்று சொல்லுகிறோம்.

அதே சமயத்தில் இந்த வரவு-செலவு திட்டத்தில் ஈட்டுப்படி கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. சென்னை நகரத்தைச் சுற்றியுள்ள அலுவலர்களுக்கும், அதே போல மதுரை, அதைச் சுற்றியுள்ள அலுவலர்களுக்கும், ஈட்டுப்படி கொடுத்திருக்கிறார்கள். எங்கள் ஊரில் சேலத்தில், கோயம்புத்தூரில், திருச்சியில் உள்ள உத்தியோகஸ்தர்களைப் பற்றி இதில் ஒன்றும் காணோம். இன்னொன்று சொல்லுகிறேன். இந்த ஊரில் ஒரு படி அரிசி ஒரு ரூபாய்க்குக் கொடுக்கிற போது, மக்கள் இங்கே திருப்தியடைகிறார்கள் என்றால், நான் உள்ள ஊரில் வாழுகிற ஏழை மக்கள் தங்களுக்கு ஒரு படி அரிசி ஒரு ரூபாய்க்கு இல்லையே என்று சொல்லுகிற போது, அவர்கள் இந்த அரசாங்கத்தை கவிழ்ப்பதற்காக அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள் என்று எப்படி சொல்ல முடியும்? அவர்கள் உண்மையைத் தான் சொல்லுகிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : என்னுடைய ஆசிரியர் பேச்சில் குறுக்கிடுவதற்கு அவர் பொறுத்துக் கொள்ளுவார் என்று கருதுகிறேன். சென்னை நகரம், மதுரை நகரம், மத்திய அரசாங்க சட்டப்படி “ஏ பிரிவு” “பி பிரிவு” ஆக இருக்கக்கூடிய அடிப்படையில், நாமும் ஈட்டுப்படி கொடுக்கிறோம். மற்றப் பகுதிகளுக்கும் அப்படி ஈட்டுப்படி கொடுக்க வேண்டுமென்றால் முதலில் மத்திய அரசாங்கத்தை அப்படிக் கொடுக்க வழி வகை செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டியது, அவருடைய கடமைகளில் ஒன்று என்பதை நான் மாணவன் என்ற முறையில் ஆசிரியர் அவர்களிடத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : மாணவரிடத்தில் தோற்றுக் கொள்ளுவதில் நான் பெருமைப்படுபவன். அதற்காக வருத்தப்படவில்லை. என் சொல்லுகிறேன் என்றால் கோயம்புத்தூரில், திருச்சியில் உள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு இந்த ஈட்டுப்படி நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்ற உணர்ச்சி உண்டாகும். அப்படி ஒரு உணர்ச்சியை உண்டாக்கி விடுவது போல இந்த வரவு-செலவு திட்டம் அமைந்திருக்கிறது என்பதைச் சொல்லுவதற்காகத் தான் இதைச் சொன்னேன். இதைச் செய்வதாக இருந்தாலும் சிறிது சிறிதித்துச் செய்திருந்தால், இந்த மாதிரி நிலை இருக்காது என்பதற்காக இதைச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

மற்றொன்று, இந்த சென்னை அரசாங்கத்தினுடைய வரவு-செலவு திட்டத்தைப் பற்றி விவரிப்பது போல, இந்த வரவு-செலவுத் திட்டம் இல்லை. மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய திட்டத்தை விமரிசனம் செய்வதாக பெரும்பான்மை அமைந்திருக்கிறது. அவர்கள் மக்களுக்குக் கூடுதலான சலுகையை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள் என்று இருக்கிறது. இந்த வகையில் மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய வரி விதிப்புக் கொள்கை அமைந்திருக்கிறது. அதனால் மக்களுக்குக் கூடுதலான சலுகை ஏற்பட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கிற போது எனக்கு ஒரு சின்ன கதை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

1st March 1968] [திரு. ஏ. சரம்பசிவ ரெட்டியார்]

மத்திய அரசாங்கம் நேற்று விதித்திருக்கிற வரிகளிலே ஒரு புதிய வரியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். 10 சதவீதம், 20 சதவீதம் என்று வரியை அதிகம் போட்டிருக்கிறார்கள். கடைகளில், வியாபாரிகள் பேசிக் கொள்ளுவார்கள். புதுதாக வந்த வியாபாரியை எவ்வளவு லாபம் வைத்து விற்பர்கள் என்று கேட்டால், 100க்கு 10 ரூபாய் அல்லது 5 ரூபாய் லாபம் வைத்து விற்கிறேன் என்று சொல்லுவார். பழைய வியாபாரியைக் கேட்டால் நமக்கு அவ்வளவு லாபம் தேவையில்லை. கால் காசுக்கு கால்காசு லாபம் வந்தால் போதும் என்று திருப்தி அடைவதாகச் சொல்லுவார்கள். அது போல சென்ற ஆண்டில் இந்த அரசு விற்பனை வரியை உயர்த்தியிருக்கிறது. 2 காசிலிருந்து 2½ காசாக ஆக்கியிருக்கிறது என்று கணக்கு சொன்னாலும் 25 சதவீதம் உயர்த்தியிருக்கிறது என்று சொல்லுவது தான் உண்மை நிலைமை.

அதைப்போல சென்ற ஆண்டிலே விற்பனை வரி உயர்த்தி இருக்கிறோம். இரண்டிலிருந்து 2½ பைசா ஆக்கி இருக்கிறோம் என்றால் 25 சதவீதம் உயர்த்தி இருக்கிறோம். இப்போது பட்ஜெட் வரும்போது அது இல்லாததுபோல காட்டுவதற்கு, முயற்சி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய கருத்து, இந்த அரசாங்கம் வந்த பிறகும் பல புதிய வரிகள் விதித்திருக்கிறார்கள். இப்போது பட்ஜெட் வருகிறபோது, மக்களுக்கு வரி போடாத மாதிரி தெரிகிறது. என்னைப் போன்ற உழவர்கள் சொந்தத்தில் உற்பத்தி செய்து விற்கின்ற வெல்லத்திற்கு, வரி போட்டு சிறு தொகை எதிர்பார்த்து இருக்கிறார்கள்.

அதிகப் படியான பணத்திற்காக, லாட்டரி சீட்டு போட்டு நடத்தலாம் என்று ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறார்கள். இதில் என்னுடைய கருத்து என்ன என்றால், பலபோ நமக்கு ஏதாவது அதிர்ஷ்ட சீட்டு வராதா என்று வாங்குவார்கள், அது குதிரைப் பந்தயம் போல ஆகி விடக் கூடாது. அதனாலே ஒரு கோடி பணத்தை திரட்டலாம், வரி போடாமல் என்று நினைக்கிறார்கள். இதை விட வரி போட்டாலும் போடலாம். மீண்டும் அரசாங்கம் இதைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதை பார்க்கிற போது இந்த வரவு-செலவு, மிச்சமாக உள்ள திட்டம் இல்லை என்று என்னுடைய கருத்தைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பருவ மழை குறைவாக இருந்தும் கூட, நாங்கள் சமாளித்து இருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். தஞ்சாவூரிலும், மைசூரிலும் அல்லது குடகு நாட்டிலே எவ்வளவு மழை பெய்தது என்று கணக்குப் போடவேண்டும். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் மேட்டூர் முற்றிலும் காய்ந்து போனது. அங்கு தண்ணீர் வரவில்லை. நெய்வேலி நிலக்கரியிலிருந்து மின்சாரம் கிடைத்தது. உண்மையிலே இங்கே மழை பெய்து இருந்தும் அங்கே கிடைத்தது. மழை சராசரி கணக்கு சொல்லி, தகுந்த மழை பெய்த போது அதிகமாக உற்பத்தி செய்து இருக்கிறோம் என்று சொல்வது தப்பாக இருக்காது.

இரண்டு நாளைக்கு முன்னதாக வந்த செய்தி. அதைத் தஞ்சாவூரிலே விவசாயத்தைப்பற்றி பத்திரிகையிலே படம் பிடித்துப் போட்டிருக்கிறார்கள். தாளடி பயிர்கள் காய்ந்து விட்டதாகச் சொல்லி, தண்ணீர் இல்லாததால் இப்படி காய்ந்து விட்டது; இதற்கு காரணம் இந்த அரசாங்கம் ஏ.இ.டி. 27-ஐ இரண்டு முறை போட வற்புறுத்தியதால் என்று செய்தி வந்திருக்கிறது. இது பத்திரிகை விமர்சனம் என்று கருதுகிறேன். அந்தப் பத்திரிகை எடுத்துக்கொண்டு வரவில்லை. முதல் நாள் பத்திரிகையில் பாளம், பாளம், ஆக வெடித்து இருக்கின்ற நிலத்தை படம் பிடித்து போட்டு சுதேசமித்திரனில் வந்து இருக்கிறது. ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், மழை இல்லாதபோது எதுவும் செய்யமுடியாது, இருந்தால் தான் செய்ய முடியும் என்ற வகையிலே, குறைவான மழை இருந்தும் கூட அதிகமாக உற்பத்தி செய்தோம், முன்னே இருந்தவர்கள் செய்யவில்லை.

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

[1st March 1968]

என்று சொல்வது முறை இல்லை என்று மாதிரம் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னும் ஒரு பெரிய குறை. விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். இரண்டு நாளைக்கு முன்னால் பயிருக்கு

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : நான் ஒரு விஷயத்தை கவனத்தில் கொண்டவர வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இரண்டு தடவை ஏ. டி. டி. 27 போட்டதால் தான் இந்த நிலைமை; உற்பத்தி என்று சொல்கிறார்கள். எந்தப் பத்திரிகையில் இந்த செய்தி வந்தது என்று கனம் அங்கத்தினர் சொல்வார்களா? தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. எத்திராஜ் இதைப்பற்றிச் சொல்வார்களா? சேலத்தில் இருப்பவர்கள் இரண்டுமுறை போட்டார்கள் என்று சொல்வது தவறு என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : மன்னிக்கவேண்டும். என்னைப் பொறுத்த வரையில் அமைச்சர் நன்றாக அறிவார்கள். குற்றம் சொல்வதற்கு என்றே சொல்கிறேன் என்று நம்ப மாட்டார்கள். சந்தேக மித்திரனில் இதற்கு முந்திய நான் வந்தது.

4-40 **மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி :** இரண்டு முறை ஏ. டி. டி. P. M. போடவில்லை. எதில் வந்து இருந்தாலும் தவறு தான்.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : இப்போது ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. பி. எதிராஜ் : இரண்டாவது முறையாக இதைப் போட்டால் சரியாக வராது என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். கனம் உறுப்பினர் வேறு எதையோ சொல்கிறார். ஆனால் சரியாக விளையவில்லை என்று சர்க்கார் ஒத்துக் கொள்வார்களா?

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : நான் சொல்ல வந்தது இரண்டு தடவை இந்த ஏ. டி. டி. 27 போட்டதைப் பற்றி. ஒரு முறை போட்டு குறைவு சாகுபடி செய்து, தாளடி போட்டு இருக்கிற தண்ணீரைக்கொண்டு இரண்டு தடவை போட்டதால்

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : அவர்கள் அதிகம் பெற வேண்டும் என்று இரண்டு முறை போட முடியாது.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : பத்திரிகை செய்தி தவறாக இருக்க வேண்டும். நான் பத்திரிகை செய்தியைக் கொண்டு வந்து காட்டுவதாக ஒப்புக் கொள்கிறேன். நான் படித்ததை சொல்கிறேன்.

பயிர் பாதுகாப்புக்காக ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று முந்திய அரசாங்கத்தில் இன்ஷியூரன்ஸ் பாதுகாப்பு செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். இது வரையில் செய்யவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : இன்ஷியூரன்ஸ் மத்ய அரசாங்கம் செய்யவேண்டிய சட்டம். பயிர் பாதுகாப்புக்கு, மத்ய அரசாங்கம் சட்டம் நிறைவேற்றும், ஆனால் இங்கே அமூல் நடத்தலாம். மீண்டும் வற்புறுத்த வேண்டியது இல்லை.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : மத்ய அரசாங்கம் 50 சத விதிகம் உதவி கொடுக்கத் தயாராக இருப்பதாகவும் மற்றொரு 50 சத விதிகம் மாநில அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் அப்படி ஏற்றுக் கொள்வதற்கு சில மாநில அரசாங்கங்கள் முன் வராத காரணத்தால் தடைபடுவதாக நேற்று வானொலி செய்தி கூறியது. அதை வைத்து இந்தச் செய்தி சொல்கிறேன்.

1st March 1968]

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : அடிக்கடி குறுக்கிடுவதற்கு மனனிக்க வேண்டும்.

மத்திய அரசாங்கம் 50 சத விதிகம் கொடுப்பதாகச் சொன்னதும், ராஜ்ய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்வதும், சென்னை மாநிலத்தைப்பொறுத்த வரையில் தகவல் வரவில்லை, என்பதை தெரிவிக்கிறேன். சென்னை அரசாங்கம் 25 சத விதித்திலிருந்து 35 சதமாக உயர்த்தி அதன் காரணமாக 10 லட்சம் சென்ற ஆண்டு கூடுதலாக செலவு ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கிறது, என்பதை கனம் அங்கத்தினர் கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

திரு. ஏ. சாய்பசிவ ரெட்டியார் : 50 சதவிதிகம் உயர்வதாக இருந்தால், உழவர் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பயிர்களுக்கு நூற்றுக்காலிலிருந்து அறுவடை காலம் வரையில் எத்தனை இடையூறு வருகிறது என்று தெரியும். பூச்சி அரிப்பதால் கெட்டு விடுகிறது, காற்று அடிப்பதால் கெட்டு விடுகிறது, பெரு மழையால் கெட்டு விடுகிறது. பசி, பிணி இல்லாமல் மக்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்றால் பயிர்கள் நன்றாக இருக்கவேண்டும். பயிர் பாதுகாப்பு திட்டம் உடனடியாக அமுல் செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதைப்பற்றி வரவு செலவு திட்டத்தில் குறிப்பிடாததால் நான் பேசவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

புதிதாக பல இயந்திர தொழில்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி செய்து இருக்கிறார்கள். பல பெரிய கன தகடுகள் செய்யவும் மின்சாரக் கருவிகள் செய்வது போன்ற ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் அவர்களுக்கு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன், போதுமான அளவு நம்மிடம் கலப்பை இல்லாத காரணத்தால், முன்பணம் கொடுக்க முடியாத காரணத்தால், இயந்திர கலப்பை உற்பத்தி செய்வதற்கு ஒரு தொழிற்சாலை மாநில அரசாங்கச் சார்பில் அமைக்க வேண்டும் என்று முன்னேயே சொல்லி இருக்கிறேன். இப்போது மீண்டும் குறிப்பிட்டு வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். மாநில அரசாங்கம் அயல் நாட்டு ஒத்துழைப்போடு தொழில் நடத்துவதாக இருந்தால், இயந்திர கலப்பை செய்வதற்கு முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே போல தூத்துக்குடி திட்டத்தை “நாங்கள் வந்தபிறகு எங்களுடைய வற்புறுத்தல் காரணமாக தொடங்கப்பட்டது”, என்ற மாதிரி இந்த வரவு செலவு திட்டத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்னால் இருந்த அரசு செய்த செயல்கள் ஒன்றும் இல்லை என்ற மாதிரி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது முறை அல்ல. நாங்கள் செய்ததையும் “ஏற்கெனவே அஸ்திவாரம் போடப்பட்டிருந்தது; நாங்கள் கட்டிடம் கட்டினோம்” என்று நீங்கள் போட்டிருந்தால் நன்றாய் இருந்திருக்கும் அவர்கள் பணம் கொடுக்கத் தயாராய் இருந்த காலத்திலே “எழுச்சி நாள் கொண்டாடி நாங்கள் முயற்சி செய்தோம்; எங்கள் வற்புறுத்தல் காரணமாக மத்திய அரசாங்கம் பணம் கொடுத்தது; அதனால் தூத்துக்குடி திட்டம் நடத்தப்படுகிறது” என்று போட்டிருப்பது சரியானதல்ல என்று சொல்லிக் கொண்டு அதே சமயத்தில் சேலத்தில் இரும்புத் தொழிற்சாலையை நடத்துவதற்கு முன்பிருந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கம் உதவி செய்ய முன்வரவில்லையானால் “நாமே எடுத்த நடத்துவது” என்று ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அது எந்த அளவிலே பத்திரிகை அளவிலே, அல்லது செய்தி குறிப்பு அளவிலே இருந்ததா என்பது தெரியாது. ஆகவே மத்திய அரசாங்கம் உதவ முன் வராததற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும் கூட, அதே சமயத்தில் மைசூரிலும் விசாகப்பட்டினத்திலும் இரும்பு தொழிற்சாலைகள் வேண்டும் என்று கன்னடியர்

[திரு ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

[1st March 1968]

களும் ஆந்திரர்களும் முரட்டுத்தனமாக பிடிவாதம் செய்ததால் சேலத்தில், இரும்புத் தொழிற்சாலையை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்படுத்தமுடிவாமல் போய்விட்டது. இல்லாவிட்டால் மத்திய அரசாங்கத்தின் உதவியோடு, அது நடத்தப்பட்டிருக்கும். மாநில அரசாங்கம் நம்முடைய ஆற்றலுக்கு ஏற்றபடி, சேலத்தில் இரும்புத் தொழிற்சாலையை தொடங்குவோம் என்று கொண்டிருந்த கொள்கையைத் தொடர்ந்து இந்த அரசாங்கம் மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இப்போது நடந்த விவாதங்களில், கேள்வி நேரத்தின் போது கேட்டோம். அதிகாரிகள் மக்களை அதிகம் துன்புறுத்திவிடுங்கள் என்பது கருத்து. ஒரு சமயம் நான் கடுமையாகப் பொதுக் கூட்டத்திலே பேசினேன். பொதுக்கூட்டத்தில் நான் அப்படிப் பேசுவது வாடிக்கை இல்லை. ஒரு இடத்தில் ஒருவர் நெல் கொடுக்கிற போது, கொஞ்சம் கூடுதலாக நெல் கொடுக்கவில்லை. கொடுக்காததற்கு காரணம் சொன்னார். வீட்டில் கல்யாணம்; அதனால் கொடுக்க முடியவில்லை என்று சொன்னார். போன அதிகாரி மரியாதைக் குறைவாக பேசியிருக்கிறார். “பிச்சை எடுக்க வந்தவன், பிழைக்க வந்த இடத்தில் ரேடியோ வேறு வாங்கியிருக்கிறாய் என்று சொல்லி அவரிடத்திலே கேட்டதினாலே, அதே வேகத்திலே கூட்டத்தில் போய் அதிகாரிகளைப் பற்றிக் கடுமையான சொற்களில் மேடையில் பேசினேன். இது ஜனநாயக நாடு. மக்களுக்குத் தான் உரிமை உண்டு. அதிகாரிகள் மரியாதையாக நடக்க வேண்டும் அவர்கள் மரியாதைக் குறைவாக நடக்கக் கூடாது என்று சொன்னேன். மாவட்ட ரெவின்யூ அதிகாரி அவர்களைப் பார்த்தபோது, அவர்கள் என்னிடத்திலே “நீங்கள் சொல்லியிருக்கலாம். மேடையில் பேசாமல் இருந்திருக்கலாம்” என்று சொன்னார்கள். அதற்காக நான் வருத்தப்பட்டேன். நான் கேள்வி நேரத்தின் போது கேட்டேன். கூடுதலான வரி விதித்த அதிகாரிகள் மீது ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா என்று கேட்டேன். எங்கள் ஊரிலுள்ள வியாபாரிகள் “விற்பனை வரி அதிகாரிகள் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினை இந்த திங்களுக்குள் கட்டியாக வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார்கள்” என்று சொன்னார்கள். நான் நம்முடைய முன்னேற்ற திட்டங்களுக்குப் பணம் தேவையாக இருக்கலாம், மேலிடத்திலிருந்து உத்தரவு வந்திருக்கும், ஆகையினால் கொடுக்க வேண்டியது தான் நம்முடைய கடமை என்று சொன்னேன். எங்களை எதிர்க்கட்டி காரர்கள் “இந்த அரசுக்கு எதிரிகள்” என்று நினைக்கிறமாதிரி, நாங்கள் அவர்களை வரி கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. எந்த அளவிற்கு ஒத்துழைக்க முடியுமோ அந்த அளவிற்கு நல்ல காரியங்களில் இந்த அரசாங்கத்திற்கு ஒத்துழைப்பு தருகிறோம். இந்த அரசு இந்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு கண்டிப்பாக செயல் படவேண்டும். இந்த மாநிலத்தில் ஜனாதிபதி ஆட்சி நுழைய விடக்கூடாது என்று கண்ணும் கருத்துமாக ஜனநாயகத்தைப் பேணி வளர்க்க வேண்டும் என்ற முறையில், நாங்களும் எங்களைப் போன்ற தொண்டர்களும் பெரிய தலைவர்களும் கருத்தாய் இருப்பதனால், ஏதோ இந்த அரசாங்கத்திற்கு மறைமுகமாக தீங்கு இழைக்கப்பார்க்கிறோம் என்று அமைச்சர்கள் கொண்டுள்ள கருத்தை, அவர்கள் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த மாதிரி முன்பெல்லாம் எங்களுக்குத் தலைவராக இருந்த நமது மதிப்பிற்குரிய முன்னாள் முதலமைச்சர் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த பெரியவர், திரு. ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் நினைப்பது தவறு. “வேலொடு நின்றான் இடுவென்றது போலும் கோலொடு நின்றான் இரவு” என்ற இந்த குறள் திருக்குறள் புத்தகத்திலிருந்து காணாமல் போய் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அதிகாரிகள் ஒரு இடத்தில் பணம் வசூல் பண்ணப் போனால், தங்கள் கையில் வேலை வைத்துக்கொண்டு எப்படி வழிப்பறிக் கொள்ளக்காரன் பணம் பறிப்பானோ அதற்குச் சமம் என்கிறார். அரசாங்கம் என்று கேட்பது கூட வழிப்பறிக் கொள்ளக்காரர்கள் மிரட்டுவதற்குச் சமம் என்று சொன்னார்கள். அதிகாரிகள் மிரட்டுகிற நிலைமை இருக்கிறது. இதைக்கட்டுப்படுத்துவதற்கு இந்த அரசாங்கம் முன் வர வேண்டும் என்று சொல்லி, பொதுவாக பார்க்கப்போனால் இந்த வரவு

1st March 1968]

[திரு. சம்பசிவ ரெட்டிபாரி]

செலவு திட்டத்திலே இன்னும் விவசாயிகளுக்கு அதிக நன்மை செய்கக் கூடிய காரியங்களைச் செய்திருக்க வேண்டும். அப்படி செயல்படுத்தாதற்கு என்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவித்துப் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எஸ். ராஜமார்த்தாண்டன்: தலைவர் அவர்களே, இந்த சர்க்காரின் பட்ஜெட்டைப் பார்க்கும் போது, இந்த பட்ஜெட்டு உண்மையிலேயே மிகவும் புதுமையான பட்ஜெட்டாக இருக்கிறது. நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தபடி, பட்ஜெட்டு என்பது வரவு செலவு கணக்காக இருப்பினும், அது ஒரு சர்க்காரின் கொள்கை, குறிக்கோள்களை கொள்ளக் கூடிய ஒரு திட்டமாக, ஒரு கருவியாக அது இருக்கும் என்று சொன்னார்கள். அதே போன்று பட்ஜெட்டு என்றால் எப்போதும் வரி இருக்கும். அல்லது அந்த வருமானத்திற்கு உண்டான வழிவகைகள் இருக்கும். பிறகு அதற்கான செலவினங்கள் ஒதுக்கப்படும் என்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம். இந்த பட்ஜெட்டைப் பார்க்கும் போது ஏதோ வரி வரவில்லை என்று சொல்லத் தோன்றும். முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட ஒரு இடத்தில் குறிப்பிட்டார்கள். விற்பனை வரி போன்ற இனங்களில் பாக்கி கூடுமானால், அந்த நேரத்தில் வரி போடுவது நல்லது அல்ல. நியாயம் அல்ல என்று கூறியிருக்கிறார். இந்த பட்ஜெட்டில் வரி இல்லை என்று தெரியும். ஆனால் இந்த பட்ஜெட்டிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். பட்ஜெட்டு சமயத்தில் வரி போட வேண்டியதில்லை. ஒரு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பாக வரி போட்டு விட்டு பட்ஜெட்டின் போது வரி இல்லை என்று சொல்லி மக்களை திசை திருப்பக் கூடிய ஒரு புதிய முறையும் இந்த பட்ஜெட்டிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. பட்ஜெட்டில் வரி இல்லை. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பாகத்தான் வெல்லத்திற்கு, சர்க்கரைக்கு புதிய வரி போடப்பட்டிருக்கிறது. இது வரி விற்ப்பு இல்லையா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இதை மக்கள் மறந்திருக்கிற நேரத்தில் பட்ஜெட்டில் வரியில்லை என்று அவர்கள் அந்த திருப்பதியில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக இப்படி வந்ததோ என்னவோ தெரியவில்லை. விவசாய வளர்ச்சிப் பற்றி அதிகமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் பொதுவாக கருத்துக்கள் இருக்கிறதே தவிர, இந்தத் திட்டத்தை என்னென்ன விதமாக எப்படியெப்படி செய்யப் போகிறோம் என்ற வகைகளில் பல இடங்களில் விவரங்கள் விட்டுப் போய் இருக்கிறது. குறிப்பாக ராமநாதபுரம் மாவட்டம் போன்ற பகுதிகளில் புயலால் வருஷா வருஷம் ஏதாவது ஒரு தீமை வந்துகொண்டிருக்கிறது. அதற்கு ஒரு தீர்தர நிவாரணம் பற்றி இதிலே குறிப்பிடப்படவில்லை. விவசாயத்தில் வரக் கூடிய பாசகங்களுக்கும் பாதுகாப்பு இருக்கிற மாதிரி விவரங்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை. இது எல்லாம் இல்லாது விவசாய வளர்ச்சி பற்றிகுறிப்பிடும் போது பொதுவாக இன்னது செய்வோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்களே தவிர, விவசாயிகள் முன்னேற்றத்தைப் பற்றி இதிலே குறிப்பிடவில்லை. முன்பெல்லாம் காங்கிரஸ் சர்க்கார் இருக்கும் போது ஏதாவது ஒரு குடிசைத் தொழில் வளர்ச்சிக்காக விவசாயிகளுக்காக பல திட்டங்கள் போடப்பட்டு வந்தன. தஞ்சை போன்ற பகுதிகளில் வருஷம் பூராவும் விவசாயிகளுக்கு வேலை இருக்கலாம். தஞ்சையிலும் வருஷம் பூராவும் வேலை இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் விவசாயிகளுக்கு மூன்று மாதம் வேலை இருப்பது போக பாக்கி ஒன்பது மாதம் அவர்கள் சுமமா இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேறு வேலை கொடுப்பதற்கு எத்தனையோ வேலைத் திட்டங்களை காங்கிரஸ் சர்க்கார் போட்டது. அந்த அடிப்படையில் வெல்லம் குடிசைத் தொழில் என்று கருதி அதை விவசாயம் செய்யக் கூடிய தொழிலாகக் கருதி அதற்கு விற்பனை வரி இல்லாத நிலை இருந்தது. புது அரசு விற்பனை வரியை வெல்லத்திற்குப் போட்டிருக்கிறது. ஆக இது போன்ற குடிசைத் தொழில்களுக்கு எவ்வித ஊக்கமும் கொடுப்பதாக இந்தத் திட்டத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. கடர் கிராம தொழில் பற்றி எந்த விதமான விவரமும் குறிப்பிடப்படவில்லை. விவசாயத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் போது அதிலே கொள்முதலைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். உறுப்பினர்கள் அதிகாரிகளுடைய தொந்தரவுகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். கொள்முதலைப் பற்றிச் சொல்

4-50
p.m.

[திரு. எஸ். ராஜமார்த்தாண்டன்]

[1st May 1968]

தும் போது, அதிகமாக விளைச்சல் இல்லாத இடத்தில் எப்படி கொள்முதல் செய்வது என்பது பற்றி ஒரு நிர்ணயமே இல்லாத முறை இருந்து வருகிறது. நமது சபையில் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பகுதியிலும் 20 சதவீதம் கொள்முதல் செய்கிறோம் என்று. நான் கூட கேட்போது ஒரு விளக்கம் சொன்னார்கள். இந்த மாநிலத்திலிருந்து மொத்த விளைச்சலில் 20 சதவீதம் கொள்முதல் செய்ய உத்தரவிட்டிருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். இந்த 20 சதவீதத்தை எப்படி கொள்முதல் செய்கிறார்கள் என்றால், ஒரு மாவட்டத்திற்கு இவ்வளவு என்று கொள்முதல் செய்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பகுதியிலும் விளைச்சலில் 20 சதவீதம் என்று வைத்துவிட்டால், விளையாத பகுதிக்காரர்கள் தப்பித் கொள்ள வாய்ப்பாக இருக்கும். அவர்கள் அதிகமாகக் கூட்டப்படும்படியான நிலைமை இருக்காது. ஜில்லாவிற்கு இவ்வளவு என்று நிர்ணயிக்கிறபோது, விளைகிற பகுதியில் கொடுக்க முடிகிறது. விளையாத பகுதியில் போய் நன்றாக விளைந்த பகுதியில் வாங்கிய அளவு கொள்முதல் செய்வதென்றால், விளையாத பகுதியில் இருக்கிறவர்கள் தங்கள் தேவைக்கு, கல்யாணம் போன்ற காரியங்களுக்கு நெல் வைத்துக் கொள்ளக்கூட முடியாமல் அவர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இந்த வருஷம் ராமநாதபுரம் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டால், விளைச்சல் என்று பேர் இருந்ததே தவிர, புயல் வந்த காரணத்தினால் ஏதோ விளைந்திருக்கிறது. ஆனாலும் கண்டு முதல் கானவில்லை. இதற்கு எவ்வாறு பரிகாரம் காண வேண்டும் என்பதைப் பற்றி ஒரு நல்ல முடிவு செய்ய வேண்டும். இதைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

குறிப்பாக தொழில் துறையைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் தொழில் துறையைப் பற்றி ஆரம்பிக்கும்போது மத்திய சர்க்காருக்கு இந்த தொழில்களை நடத்த வேண்டும், ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம் என்று, ரீ, ரீ தொழில்களை சிபாரிசு செய்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கு அடுத்தபடியாக கனம் அங்கத்தினர் திரு. சாம்பசிவ ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னபடி தூத்துக்குடி துறைமுக திட்டம் எங்கள் முயற்சியால் கிடைத்து என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே ஏற்கெனவே இருக்கிற ரீ, ரீ சிபார்சுகள் ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் நடக்காவிட்டால், நான் செய்த சிபார்சை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்ற சகஜமான நிலை இந்த சிபார்சுக்கு இருக்குமோ என்று ஐயப்பாடு இருக்கிறது.

கனி வனம் பற்றி சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த ராஜ்யத்தில் குறிப்பாக காரைக்குடி பகுதியில் இரும்பு இருப்பதாக பல ஆராய்ச்சி நடந்திருக்கிறது. அது என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லை. அதை மறுபடியும் ஆராய்ச்சி செய்ய ஏற்பாடு இருக்கிறதா என்று குறிப்பிடவில்லை. வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யக்கூடிய நிலை ஏற்படுத்தினால் சௌகரியமாக இருக்கும்.

புதிதாக வரி வசூலுக்கு பதிலாக லாட்டரி சீட்டு முறை என்று புதிய திட்டம் ஆரம்பிக்கப் போவதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதை எந்த முறையில் செய்யப் போகிறார்கள் என்பதற்கு விளக்கம் தரவில்லை. அந்த லாட்டரி சீட்டு ஒரிசா லாட்டரி சீட்டு போல இருக்குமா? திட்டத்தை அதிகாரிகள் அமுலாக்கப் போகிறார்களா என்று தெரியவில்லை. முன்பு வியாபாரிகள் சில இடங்களில் ஏஜெண்ட் ஆக இருந்து விற்பனையார்கள்கள். அதிகாரிகள் இருக்கின்ற சூழ்நிலை இருக்குமானால் அதற்கு பதிலாக வியாபாரிகள் இருப்பது நல்லது என்று சொல்வேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி: அதில் அதிகாரிகள் உபயோகிக்கப்பட மாட்டார்கள்.

திரு. எஸ். ராஜமார்த்தாண்டன்: அமைச்சர் அவர்கள் உண்மையிலேயே மிக மகிழ்ச்சி தரக் கூடிய செய்தி சொல்லியிருக்கிறார்கள். பெரிய சிரமம் முடிந்து விட்டது. தனிப்பட்ட முறையில் அந்த லாட்டரி சீட்டு இருக்குமானால், அதனால் வரக்கூடியது எந்த அளவு இருக்கும்

1st March 1968] [திரு. எஸ். ராஜமார்த்தாண்டன்]

என்று பார்க்கலாம். இப்போது புதிதாக ரேசில் ஜேக் பாட் என்ற திட்டம் வந்திருக்கிறது. அதிலே பெரிய தொகை வாராவாரம் தனிப் பட்டவர்களுக்குப் போகிறது. அதிலே ஏதாவது வாய்ப்பு இருக்குமானால் அதுவும் சேர்ந்து இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்.

பட்ஜெட்டில் பற்பல விஷயங்கள் பொதுவாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. தனிப்பட்ட முறையில் விவசாயிகளுக்கோ, விவசாயப் பொருள் கொள்முதல் செய்கிறவர்களுக்கோ, உணவுப் பொருள் உற்பத்தி செய்வதற்கு திட்டம் கூறி இருக்கிறார்களே தவிர, விவசாய முன்னேற்றத்திற்கு ஏதாவது ஒரு திட்டம் அதிலே விட்டுப் போய் இருந்தால் புதிதாகச் சேர்த்து ஈடு செய்ய வேண்டும் என்று அமைச்சரவையைக் கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

Thiru N.V. Natarajan in the Chair.

திரு. சி.வி. ராஜகோபால்: மதிப்பிற்குரிய அனைத்து தலைவர் அவர்களே, தாங்கள் எனக்கு இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு தந்தமைக்கு நன்றியை முதற் கண் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்போது மாண்புமிகு முதலமைச்சரால் இங்கே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் மிச்சம் காட்டி இருப்பது தமிழக மக்கள் அனைவருக்கும் ஒருசேர மகிழ்ச்சி உள்ளதாக இருக்கிறது. வரவு-செலவுத் திட்டம் ஆட்சியாளர்களாலே சமர்ப்பிக்கப்படுகின்ற நேரம் எல்லாம், எனக்குத் தெரிந்த வரையில், ஏறக்குறைய 20 வருடங்களாக உள்ளபடியே எப்படியோ அதிலே ஏற்படுகின்ற நஷ்டத்தைக் காட்டி இருக்கிறார்களே ஒழிய, அதிலே மிச்சம் இருப்பதைக் காட்டவில்லை. இதுவரையில் வருடாவருடம் வரவு-செலவுத் திட்டம் சொல்லப்படுகிற நேரத்தில் வரவு செலவுத் திட்டம் என்றால், அதற்குப் பொருள் இந்த வருடம் வரவு-செலவுத் திட்டம் என்ன இருக்கிறதோ, வாசிப்பது என்ன ஆகுமோ என்று மக்களுக்கு பீதியும் பயங்கரமும் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்தத் தடவை மக்களுக்கு அப்படி ஒன்றும் பீதி, பயங்கரம் ஏற்படவில்லை. அப்படி இருந்தவர்கள் எல்லாம் பயங்கரத்தால் பாதிக்கப்படவில்லை. மகிழ்ச்சியில் இருந்து வருகிறார்கள். இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் ஏறக்குறைய நாட்டிலே கல்வியுடைய தரம் பரவலாக இருக்க வேண்டும் என்றும், கல்வி கற்காத மக்கள் அத்தனை பேரும் படித்தல் வேண்டும் என்று பல கோடி ரூபாய் இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் அனுமதித்து இருப்பது மகிழ்ச்சிகரமான விஷயம். வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்ற நேரங்களில் எல்லாம் எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் நிச்சயமாக குறை கூறித்தான் ஆக வேண்டும். எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் பாராட்டவில்லை என்று இங்கே இருந்து கனம் உறுப்பினர் திரு. என்.வி. நடராசன் கூறுகிறார்கள் என்று அதைப் பாராட்டினோம், இதைப் பாராட்டினோம் என்று கூறி ஏதாவது குறை சொல்வார்கள். உள்ளபடியே எனக்குக்கூட எவ்வளவு போட்டாலும் திருப்தி வருவது இல்லை. அது எனக்கு இருக்கிற தன்மை. பலருக்கு என்ன கொள்கைகள், வாரி வழங்குங்கள், அப்போது கூட திருப்தி ஏற்படுவது இல்லை. அப்படிப்பட்ட இயல்பான ஒரு நிலைமை இருந்து கொண்டதான் நாட்டில் இருக்கிறது. எவ்வளவு தான் அறிவு வெளிச்சம் வந்திருந்தால் கூட ஒத்துக்கொள்வது இல்லை. என்ன அறிவு தந்து விட்டார்கள் என்று பேசுகிறார்களே ஒழிய, பரிபூரணமான திருப்தி சமுதாயத்திலே நாட்டிலே வருவது இல்லை. அப்படித்தான் சில எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் குறை கூறினார்கள். எனக்கு முன்னாலே பேசிய உறுப்பினர் கூறினார்கள். அரை அரை பைசா போடுகிறார்கள். அதுவும் லட்சக்கணக்கான ரூபாய் வந்து விரிகிறது என்று, உங்களைக் கேட்கிறேன், சில பைசாக்கள் போடுகிறார்கள், நாட்டு மக்கள் சாதாரண ஏழை மக்கள், முத்தன், முனியன், கந்தன், வேல்பன், சின்னப்பன் இவர்கள் ஏழைகள். இத்தனை வருடமாக கார்ட் 6 பைசாவுக்கு வாங்கினார்கள். இப்போது திடீரென்று ஏறக்குறைய 8 மணிக்கு முன்னால் 6 பைசா வரை இருந்த கார்ட் 10 பைசா வரை வந்தார்கள். கந்தன், முத்தன்,

5-00
p.m.

[திரு கி. வி. ராஜகோபால்]

[1st March 1968]

முனியன் வாங்குகிற கார்ட். தயவு கூர்ந்து அதை கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மற்றது விடக் கூடாது. இப்படி ஒவ்வொரு வரியையும் ஏற்றிக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்களே ஒழிய, வரி இல்லாமல் எந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தை சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் எதையாவது ஒன்றை இரண்டை காட்டித்தான் சொல்வார்கள். இதைப்பற்றி பெருவாரியான மக்கள் திருப்தியாகச் சொல்கிறார்களே ஒழிய, ஒன்றும் குற்றம் சொல்லவில்லை. உள்ளபடியே இங்கே இப்போது இருக்கின்ற வரவு-செலவுத் திட்டத்தை விட பெரிய சர்க்காரிலே பேசப்பட்டிருக்கின்ற வரி இருக்கிறதே, 290 கோடி டெபிசிட் உள்ள பட்ஜெட் அதை ரூபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்போது மின்காய் விலை குறைந்து விட்டது. வெளி நாட்டுக்கு ஏற்ற முடியுமா என்று உறுப்பினர்கள் கூறுகிறார்கள். இங்கே விலை குறைந்தால் உழைக்கிற மக்களுக்கு விலை குறைகிறது என்று நிம்மதியாக இருக்கின்ற நேரத்தில் மின்காயை ஏன் ஏற்றுமதி செய்யக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். இப்படி கேட்டால் மின்காய் பழைய விலைக்கு வரும். ஏறக்குறைய சிலே 9 ரூபாய் விற்கிற போது வந்த லாபத்தை யாரிடம் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது. இந்த மின்காய் 2, 2½ ரூபாய்க்கு குறைந்து விட்டது என்று கூறுகிறார்கள். அதைக் கூறிய உறுப்பினர் விலை ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது என்று ஒரு காலத்தில் சொன்னார்கள், அதை மற்றது விட்டார்களா? மற்றதிருக்கக்கூடாது. இதை எல்லாம் ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். உள்ளபடியே இவ்வளவு பெரிய ஆட்சியில் முதலமைச்சர் சமர்ப்பித்த வரவு-செலவுத் திட்டம் கசப்பாக இருக்கிறது என்று ஒரு சில உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். கசப்பாக இருக்கிறது; தித்திப்பு வேண்டும் என்று கடைக்குச் சென்றால் கேக்ஸ் ஏறி விட்டது என்று கூறுகிறார்கள். உற்பத்தி இரண்டு மடங்கு என்று சொல்கிறார்கள். அப்படியானால் வாங்கக் கூடிய பொருள்கள் மீது மதய சர்க்கார் ஏராளமாக வரி தீட்டி இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் போக வேண்டுமானால் ரயிலில் போக வேண்டும். அங்கு 2½ சத விதம் கூட்டி ஆகி விட்டது. ரயில் ஏற முடியாது என்கிறார்கள். மக்கள் எப்படி இருப்பது என்று இந்த அவையில் சிந்திக்க வேண்டுகிறேன்.

விவசாயிகளைப் பற்றி திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு இல்லாத அக்கறையா? மற்றவர்களுக்கும் இருக்கக் கூடும். இப்போது இங்கு விவசாயிகள் என்று பேசப்பட்டபோது எனக்கு உண்மையாகவே நெல் பயிர் செய்யும் விவசாயிகளைப்பற்றி தான் உடனடியாக கவனத்திற்கு வந்தது. அந்த ஏழைகளைப்பற்றித்தான் கவனத்திற்கு வந்ததே தவிர, மின்காய் பயிரிடுகிறவர்கள், பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் லாபம் அடைகிறவர்கள், அவர்கள் கூட விவசாயியா என்று எண்ணுகிறேன். அதன் பிறகு கரும்பு பயிரிடுகிறவர்கள், நெல்லிலை நடான்கு மடங்கு லாபம் கிடைக்கும் என்பதற்காக நெல்லில் விட்டுவிட்டு கரும்பைப் போட்டு ஒன்றாகப் பத்தாக விற்கிறார்கள். இவர்களும் விவசாயிகளா? எங்களைப் போன்ற சாதாரண மக்கள், ஏழை மக்கள் தலைமீது கைவைத்துக் கொண்டு விலை ஏறிவிட்டது என்று அப்போது அழுதோமே, அப்போது யாராவது சமாதானம் சொன்னது உண்டா? அப்போது விலை ஏறி விட்டது, ஏறிலிட்டது என்று சொன்னோம். இப்போது விலை குறைந்ததும், குறைந்து விட்டதே, குறைந்து விட்டதே என்று கூறுகிறோம். அப்போது சம்பாதித்த லாபமெல்லாம் எங்கே போய் விட்டது? வெல்லம், மின்காய் விலை குறைந்தவுடன் சத்தம் போடுகிறார்கள். அதனால் ஏழை மக்கள் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவார்கள். இந்த அரசாங்கம் அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் விவசாயிகளுக்கு, அதாவது நெல் பயிரிடுபவர்களுக்கு எல்லாம் கிணறு வெட்டுவதற்கு, அதற்கு பம்பு செட்டுகள் வைப்பதற்கு, மற்றும் கருவிகள் வாங்குவதற்கு இப்படி எல்லாம் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் ஒதுக்கியிருக்கிறது. அதற்காக விவசாயிகள் சார்பில் மிக்க கண்ணியத்தோடு, மரியாதையோடு தலை வணங்கி என்றென்றும் இந்த ஆட்சியைப் பாராட்டுவேன் என்பதைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

1st March 1968]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

இதைப் போல கல்வித் துறையில் ஆசிரியர்கள், நொந்து போனவர்கள் என்று கனம் உறுப்பினர்கள் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களும், ராஜா ஜயர் அவர்களும் கூக்குரலிடுபவர்கள் எல்லாம் இன்றையதினம் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் நகர ஈட்டுப்படி தந்திருக்கிறார்கள். மிக்க மகிழ்ச்சி. மிக்க நன்றி என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்கிறபோது நான் எவ்வளவோ மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

அதே மாதிரி சிறுசிறு வேலை செய்யும் அரசாங்க ஊழியர்கள், Clerks போன்றவர்களுக்கு எல்லாம் Suburban area-ல் வேலை செய்பவர்களுக்கெல்லாம் வீட்டு வாடகைப்படி ஆட்சியாளர்கள் கருணை கூர்ந்து கொடுத்திருக்கிற தன்மைக்கு நான் நன்றி பாராட்டுகிறேன்.

ஆகவே இப்படிப்பட்ட தாராள தன்மையோடு மீண்டும், மீண்டும் மக்களின் மேல் வரி போடாமல், எவ்வளவோ வீண் ஆடம்பர செலவுகளுக்காகும் பணத்தை எல்லாம் குறைத்து, அதையெடுத்து எழைகளுக்கு வீட்டு வாடகைக்காகவும், மற்ற விஷயங்களுக்காகவும் தந்திருக்கிற பெருந்தன்மைக்கு ஆட்சியாளர்கள் நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இப்படி எடுத்துக்கொண்டால், இப்போது விலையெல்லாம் குறைந்திருக்கிறது. அதை அவையிலே ஒவ்வொரு உறுப்பினருமாக விலை குறைந்துவிட்டது, விலை குறைந்துவிட்டது என்றெல்லாம் பேசினார்கள். அவர்கள் அப்படிப் பேசும்போதெல்லாம் என்னைப் பொறுத்தவரையில் மிகவும் திருப்தியாக இருந்தது. நாம் என்ன செய்வது? அவர்கள் அப்படிப் பேசுவதற்கு இரண்டுவிதமான எண்ணங்கள் இருக்கக் கூடும். முன்பெல்லாம் பெரிய திட்டங்கள் எல்லாம் போடுவார்கள். ஏராளமான திட்டங்களைப் போடுவார்கள். பிறகு பணம் இல்லாமல் திண்டாடுவார்கள். இந்த வழக்கம் முன்பு முறையாக இருந்தது. ஆனால் நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் திட்டம் போடுவதென்றால் அதற்குக் கையிலே பணம் வைத்துக் கொண்டு தான் திட்டம் போடவேண்டும். அப்போதுதான் திட்டத்தை பரிபூரணமாக நிறைவேற்ற முடியும் என்ற அடிப்படை காரணத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு மனிதன் இந்தக் கோடியில் ஒரு காலையும், அந்தக் கோடியில் ஒரு காலையும் வைத்துக் கொண்டால் நடக்க முடியாது; அதைப் போல திட்டம் போட்டுவிட்டு பணமில்லாமல் பலவிடங்களில் தவிப்பதை விட ஒரு திட்டம் போடவேண்டுமென்றால் அதற்கு முதலில் பணத்தைக் கையில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் ஆயிரக் கணக்கான திட்டங்களைப் போட்டு இங்கே ஒரு கால், அங்கே ஒரு கால் என்று வைத்து அந்தத் திட்டங்களை எல்லாம் நாசமாக்கி, பாழ்படுத்தி எந்தக் காரியமும் நிறைவேற்றாது விட்டதைப் போல் இருக்கக் கூடாது என்ற தன்மைக்காகவே அந்தத் திட்டங்களை எல்லாம் எப்போது செய்யவேண்டும், அதற்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டுமென்பதை எல்லாம் அடிப்படையாக வைத்துத் திட்டம் உருவாக்குகிற தன்மைக்கு நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன்.

கடைசியாக எனக்கு இந்த வாய்ப்பைத் தந்த இந்த அவைக்கும், அவைத் தலைவருக்கும் நன்றி தெரிவித்து விடைபெறுகிறேன்.

*திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்: அவைத் தலைவரவர்களே, நிதி அறிக்கையின் மேல் எனக்கு முன்பாக நண்பர்கள் பேசினார்கள். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இருந்தபோது உரியான ஒரு நிதிநிலை அறிக்கை போடவில்லை என்று சொன்னார்கள். 1966-67 வரவு-செலவு அறிக்கையை எடுத்துக் கொண்டால், 31 லட்சம் ரூபாய்க்கு நாம் உபரியாகப் போட்டிருக்கிறோம். 1963-64-ஐ எடுத்துக்கொண்டால், 2,74,00,000 ரூபாய்க்கு உபரியாகப் போட்டிருக்கிறோம். உரி பட்ஜெட் கொடுப்பதும் உரி பட்ஜெட் கொடுக்காததைப் பொறுத்ததுமல்ல அரசாங்கத்தின் திறமை. அது திட்டங்களைப் பொறுத்திருக்கலாம். ஆகவே உரி பட்ஜெட்டே கொடுக்க வில்லை என்று சொல்வது தப்பு. ஆனால் இன்று நடக்கும் பட்ஜெட்டைப் பார்க்கும்போது, சில பெரும் திட்டங்கள் எல்லாம் சேர்க்கப்படாமல்

பி.ந.
5-10

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [1st March 1968]

ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏனென்றால் நாம் திட்டங்களை வைத்துக்கொண்டு தான் நம்முடைய தமிழகத்தின் பொருளாதாரத்தை உயர்த்த முடியுமே தவிர, திட்டத்தின் மூலம் தான் நம்முடைய தமிழகம் இவ்வளவு அளவிற்கு விழிப்பு அடைந்திருக்கிறது என்பதையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். தொழில் வளர்ச்சியை எடுத்துக் கொண்டால், முன்னாள் அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் தன் முழுத் திறமையையும் காட்டியதன் காரணமாக தமிழகத்தின் வளர்ச்சி நன்றாக இருக்கிறது. விலைவாசி இறங்கியிருக்கிறது என்று சொல்கிறபோது, என்னைப் போன்ற வர்கள் தனியாக எங்களுடைய முழு உரிமையையும் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். விலைவாசி இறங்கியதன் நிமித்தம் இப்போது உற்பத்தி செய்கிறவர்களின் நிலை கட்டாயமாக பாதிக்கப்படும் என்பது தான் பொருளாதார வல்லுனர்களின் நம்பிக்கை. ஆகவே விலைவாசி அந்த உற்பத்தியைப் பொறுத்ததுத் தான் இறங்க வேண்டுமே தவிர, பொருளாதார நெருக்கடியின் மீது விலைவாசி இறங்கினால், அது ஒருநாளும் நீடிக்காது. அதைத் தெளிவாகச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக, தொழில் பிரச்சினையைப்பற்றி நாம் நன்றாக ஆராய வேண்டும். இன்று எஞ்சினியர்களும், பட்டதாரிகளும் வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் நாம் பார்க்க வேண்டும். அதற்கு நாம் கட்டாயமாகத் திட்டத்தைத் தீட்டியே ஆகவேண்டும். அதைத் தீட்டினால் தான் இந்தத் தமிழகத்தினுடைய தொழில் பிரச்சனைகள் இப்போது ஆங்காங்கு இருந்து வருகிற தொழில் முட்டுக்கட்டைகள், ஸ்டிரைக்குகள், போன்றவற்றை நீக்க முடியும். ஆகவே திட்டங்களை முதலில் எடுத்து, அதன் மூலம் தமிழகத்தின் நிலையை உயர்த்த வேண்டும். அதோடு மட்டுமல்ல. இன்றிருக்கிற பிரச்சனை விவசாயிகளின் பிரச்சனைகளை எல்லாம் நண்பர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். சொல்வதில் காரணமும் இருக்கின்றன. ஆந்திர மாகாணத்தில் 70 ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். கேரளாவில் 68 ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். தமிழகத்தில் தான் 48 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதைக் கூடுதலாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்வது நம்முடைய உரிமை. அந்த உரிமையைத்தான் மக்களின் நன்மைக்காக அவர்களுடைய நோக்கத்திற்குத் தகுந்தார்போல் சொல்லுகிறார்களே தவிர வேண்டுமென்றே, அல்லது இந்த சர்க்காரைக் குறை சொல்லவேண்டுமென்றே சொல்லவில்லை. அவர்களுடைய விவசாய நிலைமையைக் கண்டு, இன்றைய தினம் அவர்களுக்கு கொடுக்கிற சப்சிடி நிறுத்தப்படுவதின் காரணமாக உற்பத்தியின் நிலை கூடுகிறது. அதைக் கூடுதலாகக் வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள்.

தூத்துக்குடி ஆர்பர் திட்டத்தைப் பற்றி இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டம் நெடுநாளாக, முன்னாள் அரசாங்கமும் சரி, தற்போதுள்ள அரசாங்கமும் சரி அதனுடைய தேவையையும் அவசரத்தையும் பொருத்து எல்லோரும் ஒருமித்து கேட்டதால், இப்போது தூத்துக்குடி துறைமுகம் வருவதற்கு சம்மதம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் தற்போது தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், மத்திய அரசு அமைச்சர்கள் இங்கே வர இயலாத நிலையை உருவாக்குகிற சூழ்நிலையைக் காண்கிறோம். டாக்டர் வி.கே.ஆர். வி. ராவ் அவர்கள் சென்னைக்கு வந்து சென்னையிலிருந்து தூத்துக்குடிக்கு வருவதாக இருந்தது. அவர்களுக்கு தூத்துக்குடியில் வரவேற்பு கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. நமது மராமத்து அமைச்சர் மாண்புமிகு கருணாநிதி அவர்களும் அங்கே வருவதாக இருந்தது. திடீரென்று அவர்கள் வர முடியாதது போன்ற நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கும்போது, தூத்துக்குடி மக்கள் மிகவும் வருத்தமடைந்திருக்கிறார்கள். மத்திய அமைச்சர் தமிழகத்தில் தாராளமாக வர தமிழக அரசு வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்காவிட்டால், அதனால் நமக்கு எவ்வளவு வாதகம் ஏற்படும் என்பதைத்தான் தமிழக அரசிடம் மிகவும் தாழ்மை யுடன் வேண்டிக் கொள்கிறேன். முன்பு நிதி அமைச்சர் தேசாய் அவர்கள் வர இயலாமல் போய் விட்டது. எப்படியோ இந்திய பிரதமர் மந்திரி இந்திரா காந்தி அவர்கள் தான் துணிந்து வந்து இங்கேயிருந்து அந்த மாணுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை தமிழகத்தில் இருக்கக்

1st March 1968] [திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்]

கூடாது என்பதற்காகத்தான் காங்கிரஸ்காரர்கள் விசேஷமாக உரிமைதினம் கொண்டாடுகிறார்கள். இன்னும் பல இடங்களில் அவர்களுடைய உரிமை பாதிக்கப்படுவதை பத்திரிகையில் பார்க்கிறோம். அவையெல்லாம் இருக்கக் கூடாது. மத்திய அமைச்சர்கள் தமிழகத்திற்கு வர முடியாத நிலையைக் கட்டாயமாக மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் கருணை கூர்ந்து அகற்றி நல்லை பாதுகாப்பு கொடுத்து அவர்கள் வந்திருந்து தூத்துக்குடி துறைமுகத் திட்டத்தை நன்றாக ஆராய்ந்து 1970-71-ல் ஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்பதை நாம் கட்டாயமாகச் செய்தாகவேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, மத்திய அரசினுடைய அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. வி. கே. ஆர். வி. ராவ் அவர்கள் தூத்துக்குடி வருவதாக இருந்து அந்த நிகழ்ச்சி ரத்து செய்யப் பட்டது பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் குறிப்பிட்டார்கள். அதை ரத்து செய்வதற்கான காரணம், ஒரு அமைதியான சூழ்நிலையில் மத்திய அரசின் அமைச்சரை வரவேற்க வேண்டுமென்பதற்காகவும், நெடுநாளைய திட்டமாக இருந்து தூத்துக்குடி திட்டத்திற்கு அவர் அனுமதி வழங்கி அதை ஆழ்கடல் திட்டமாக ஆக்கியிருக்கிற காலத்தில் அவருக்கு மகத்தான ஒரு வரவேற்பை தூத்துக்குடியில் நடத்துவது என்று அவரை வருமாறு அழைத்திருந்தோம். இப்போது உள்ள சூழ்நிலையில் ஒரு சிறு சம்பவம் ஏற்பட்டாலும் அப்போதும் இந்த உறுப்பினர்கள் அதற்கும் இந்த அரசு தான் காரணம் என்று கூறத் தயங்கமாட்டார்கள். அத்தோடு நாங்களும் சேர்ந்து செல்கிற காரணத்தால் பல இடங்களில் காங்கிரஸ்காரர்கள் கருப்புக் கொடி காட்டவும் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி கலந்துகொள்கிறது என்று சொல்லவில்லை. காங்கிரஸ் என்ற பெயரில் அமைச்சர்களுக்குக் கருப்புக் கொடி காட்டப்பட்டது. நேற்று கூட நமது கல்வி அமைச்சருக்கு கருப்புக் கொடி காட்டினார்கள்—சென்னையில் ஏழெட்டு பேர்கள் சேர்ந்துகொண்டு. அதற்கும் காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கும் தொடர்பு உண்டா என்பது பற்றி எனக்குத் தெரியாது. காங்கிரஸ்காரர்கள் காட்டினார்கள் என்று செய்தி வந்திருக்கிறது. அப்படியெல்லாம் இல்லாத ஒரு அமைதியான சூழ்நிலையில் மத்திய அமைச்சர் வரவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் அவர் வருகை ஒத்தி போடப்பட்டது. அவர் அறவே வர வேண்டாமென்று கூறவில்லை.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : தமிழகத்தில் நல்ல சூழ்நிலை இல்லை என்பதை அமைச்சர் எடுத்துச் சொன்னார்கள். ரொம்ப சந்தோஷம். நல்ல சூழ்நிலை ஏற்பட்ட பிறகாவது மத்திய அமைச்சர்கள் இந்த மாநிலத்திற்கு வர ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அமைதியான சூழ்நிலை இல்லாதது தமிழகத்தில் மாதிரம் இல்லை. பொதுவாக இந்தியாவிலேயே அமைதியான சூழ்நிலை இல்லை. மொரார்ஜி தேசாய் மைசூருக்கு வந்தபோது என்ன ஆயிற்று என்பது நமக்குத் தெரியும்.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : நம்முடைய மாநிலத்தில் விரைவில் நல்ல சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தூத்துக்குடி துறைமுகத் திட்டத்தைச் சேர்ந்த இரண்டொரு திட்டங்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. 1962-ம் ஆண்டு அறிக்கையில் அனல் மின்சார நிலையம் தூத்துக்குடியில் கொடுப்பதாக அறிவித் திருந்தார்கள். அது எப்படியோ யாராலோ மாற்றப்பட்டு சென்னைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறது. சென்னைக்கு வந்தாலும் தூத்துக்குடியில் இருந்தாலும் ஒன்றுதான். இருந்தாலும் அடுத்த திட்டத்தையாவது தூத்துக்குடிக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்னும் அந்தப் பகுதியில் அகல ரயில் பாதையைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்லப் படுகிறது. திருச்சி-தூத்துக்குடிக்கு அகல ரயில் பாதை கொடுக்க வேண்டும். நாங்கள் சந்தோஷப்படக் கூடிய அளவுக்கு மீன் துறையில் நல்ல முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறது. தமிழகத்தைப் பொருத்தவரையில் ஒரு கோடி 57 லட்சம் ரூபாய் மீன் இலாகாவுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். தூத்துக்குடி நகரத்திலும் நல்ல திட்டம்

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [15.11.1968]

கள் எல்லாம் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன. சென்னையைப் பொருத்த வரையில் ஆழ்கடலில் மீன் பிடிப்பதற்காக நான்கு பெரிய **Trawlers** வாங்கினோம். தமிழகத்தில் 2,62,000 டன் மீன் உணவு எடுக்கப்பட்டு தமிழக மக்கள் 70 சத விதிகம் உண்கிறார்கள் என்ற செய்தியைப் பார்த்தீரோம். இன்டஸ்ட்ரியல் ஃபேரில் கூட நல்ல முறையில் மீன் இலாகா அமைத்திருக்கிறார்கள்.

அடுத்து, இலங்கையிலிருந்து திரும்பி வருகிறவர்களுக்கு தேய்நீர் களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகள் தான் வருகிறார்கள் என்ற முறையில் அவர்களுக்கு இங்கே தேயிலைத் தோட்டம் வழங்கும் திட்டம் வகுக்கப்படுகிறது. இலங்கையில் உள்ளவர்கள் சற்றேறக் குறைய 40 அல்லது 50 சதவிதிகம் ராமநாதபுரம், நெல்லை, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த எல்லா சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். மீன் பிடிக்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். வாணிபம் செய்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள், ஜவுளி வியாபாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் முறையில் திட்டம் போடவேண்டும். தோட்டத் தொழில் செய்கிறவர்கள் 5 லட்சம் பேர்கள் தான். அவர்கள் எல்லாம் ஒன்றிரண்டு லட்சம் இருந்தாலும் மற்ற தொழில்களைச் செய்கிறவர்கள் அதிகம் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் திட்டம் வழங்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழக அரசில் துணை மந்திரிகள் போடுவதாக நெடுநாளாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதையும் போட்டுவிட்டால் எல்லா வகையிலும் எல்லா பகுதிகளுக்கும் மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் சென்று கவனிக்க முடியும். போலீசாருடைய படி மிகவும் இன்றைக்குக் குறைந்திருக்கிறது. ஒரு நாள் தினப்படி என்று ரூ. 1-25 கொடுக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சம்பளம் ரூ. 90 கொடுக்கப்படுகிறது. எப்படி ஆசிரியர்களுக்கு நகர ஈட்டும் படி கொடுக்கிறோமோ அதே போல் போலீசாருக்கும் தினப்படி ரூ. 1-25 என்பதை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சம்பளத்தையும் ரூ. 90-லிருந்து அதிகமாகக் கொடுத்தால் அவர்களுக்கும் நல்ல முறையில் நீதியோடு நேர்மையோடு கடிமையை நிறைவேற்றக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும்.

அடுத்து, பஸ் கம்பெனிகளில் இருக்கும் டிரைவர்களுக்கு தமிழகத்தில் ரூ. 150, ரூ. 170 என்று சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். அரசாங்க பஸ்களில் டிரைவராக ஓட்டுபவர்கள் ரூ. 80 தான் சம்பளம் பெறுகிறார்கள். தினப்படி ரூ. 1-25 கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. தமிழகத்தில் நல்ல திறமை மிக்க டிரைவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சம்பளத்தை கூட்டிக் கொடுப்பது தான் நியாயம். தனியார் துறையில் சம்பளம் ரூ. 150 வரையிலும் தினப்படி ரூ. 5 வரையில் கொடுக்கிறார்கள். நல்ல உழைப்பை நாம் பெறவேண்டுமென்றால், தினப்படி, சம்பளத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இத்துடன் என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. பி. எதிராஜ் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த பட்ஜெட் பானது சாதாரண ஏழை விவசாயத் தொழிலாளர்களும் அச்சத் தொழிலாளர்களும் அதைப் போன்ற மற்ற தொழில்களில் உள்ளவர்களும் அதிகமாக நன்மைகிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தனர் அவர்களை எமசுற்றி விட்ட பட்ஜெட்டு என்று சொல்ல வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறேன். அதோடு கூட இந்த பட்ஜெட்டைப் பற்றி மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் செய்த பிரசங்கமானது ஒரு பிள்ளையானது அதனுடைய இஷ்டப்படி எல்லாம் செலவு செய்வதற்கு எவ்வளவு தொகை வேண்டுமோ அவ்வளவையும் பெற்றோர்கள் கொடுத்துத் தான் ஆகவேண்டும் என்றும் நிர்ப்பந்தித்து தராததைப் பற்றி புகார் சொல்வதைப் போல் மத்திய அரசைப் பற்றி நிறையப் புகார் கூறுகிற நிலைமையில் இது அமைந்திருக்கிறது. இதைத் தவிர நமது மாநில அரசு பற்றிய வரையில் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இருந்தபோது, இந்த மாநிலத்தில் ஏதோ ஒன்றுமே செய்யாதது போலவும், இந்த ஓராண்டு காலத்திற்குள் எல்லாமே சாதித்துப் புரட்சிகரமான நிலைமையை வெளிச்சம் காட்டும்படியாக உணரக்கூடியதாக

1st March 1966]

[திரு. பி. எதிராஜ்]

போலவும் பேசினார்கள். அதற்காக அரசினர் கொடுத்த குறியிடிலிருந்து சிலவற்றைச் சொல்லிக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். 1938-39-ம் வருஷத்தில் சென்னை மாநிலம் என்று இப்போது இருக்கிற தமிழ் நாடு ஆந்திரம், கேரளம், கன்னடம் ஆகிய எல்லாம் சேர்ந்தது. அப்படி இருந்தபோது அதை வருஷ வருஷ செலவு கணக்கில் பட்ஜெட்டில் 16 கோடி 13 லட்ச ரூபாய் சொச்சம்தான் வருஷ என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதே கமிசத்தில் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் ஏற்பட்ட பிறகு தனியாக தமிழ் நாடு பிரித்த பிறகு 1960-61-ம் வருடத்திய பட்ஜெட்டானது 92 கோடி ரூபாய் சொச்சம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. முதல் இரண்டு ஐந்தாண்டு திட்டங்களின் காலமானாக தனியாக இருக்கிற தமிழ் நாட்டில் 92 கோடி ரூபாய் சொச்சம் அரசாங்கத்திற்கு வரியாக, வருமானமாக கிடைக்கக்கூடிய அளவிற்குத் தமிழகம் செழிப்பாகவும், சீராகவும் பலவிதமான வாய்ப்பு வசதியையும் எல்லோருக்கும் அளித்ததின் மூலம் 92 கோடி ரூபாய் வருவாய் கிடைக்கக் கூடிய அளவிற்கு தமிழக மக்களை காங்கிரஸ் அரசாங்கம் 1960-61-ல் வளர்ச்சிப் பெறச் செய்திருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். அது மாதிரிமல்ல. மூன்றாவது திட்ட முடிவிற்குள் 1966-67-ல் அரசாங்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறபடியே, 194 கோடியே 55 லட்சம் ரூபாய் இந்தத் தமிழகத்திற்கு வருமானம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது திட்டம் முடியும்போது, இருந்த 92 கோடி ரூபாய் என்பது மூன்றாவது திட்டம் முடியும்போது 194 கோடி ரூபாயாக வளர்ச்சிப் பெற்றிருக்கிறது என்று சொன்னால் அதன் காரணமாக 20 பங்கு அளவிற்காவது மக்களின் பொருளாதாரம் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது என்று பொருள். மேலும் ஏராளமான வசதியினையும் வாய்ப்பினையும் பெருக்கியிருக்கிறது. நமது அரசாங்கத்தினுடைய சக்தியும் மற்றுமும் வெளியிலிருந்து கடன் வாங்கியும் கூட நாட்டு மக்களை வேகமாக முன்னேற்ற வேண்டும் என்று கடன் வாங்கியாவது மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று நாட்டை வளர்ச்சியடையச் செய்திருக்கிறது. 1966-67-ல் வருடம் முடியும்போது ஆட்சி மாறும்போது, ஆட்சியை உங்களிடம் ஒப்படைத்தபோது நீங்கள் சென்ற வருடம் 1967-68-ல் திருத்த மதிப்பீட்டுப்படி 227 கோடி 94 லட்சமென்று பட்ஜெட்டில் போட்டிருக்கிறீர்கள். இந்த வருட பட்ஜெட்டில் 248 கோடியே 27 லட்ச ரூபாய் என்று இருக்கிறது. ஆகவே 1966-67-ல் இருந்த 194 கோடியே 5 லட்சத்துக்கும் இப்போதிருக்கிற 248 கோடியே 27 லட்சத்திற்கும் இடையே 53 கோடியே 72 லட்சம் ரூபாய் அதிகம் வருகிறது. இந்த ரூபாய் வரி போடாமல் எப்படி வருவாயாக வந்திருக்கிறது என்பதைப் பரிசீலித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதைக் கணக்கிடுவது பார்த்தால் இந்த வருடத்தில் கூட விற்பனை வரியின் மூலம் அதிகாரிகள் சாதாரண சிரிய வியாபாரிகளை வெகுவாக நிர்ப்பந்தித்து 15-லிருந்து 30 சத விதிக் அவர்கள் கொடுத்த கணக்கைவிட அதிகம் கட்டாயம் கொடுத்தே தீரவேண்டுமென்று வற்புறுத்தி யிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அவ்விதமாக விற்பனை வரியின் மூலம் 1966-67-ல் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இருந்தபோது 48 கோடியே 76 லட்சமாக இருந்த விற்பனை வரியானது இப்போது 65 கோடியே 54 லட்சமாகப் பெருகி யிருக்கிறது. இங்கே தான் அந்தரங்கமாக சில விஷயங்கள் நடந்திருக்கின்றன. அரசாங்கம் உத்தரவு போட்டதோ இல்லையோ, அதிகாரிகள், வியாபாரிகள், எவ்வளவு கணக்குக் கொடுக்கிறார்களோ அதற்கு மேல் 15 முதல் 30 சத விதிக் அதிகம் போட்டு வரி கட்டாயம் கொடுத்தே தீரவேண்டும், அவசியமானால் அப்பீல் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள். பெரிய வசதி படைத்த வியாபாரிகளை நிர்ப்பந்திப்பது கிடையாது. சாதாரணமாக உள்ள வியாபாரிகளை நிர்ப்பந்திப்பதின் மூலமாக சற்றேறக்குறைய 16 கோடி ரூபாய் இந்த இனத்தில் வருவாயாகச் சேர்ந்திருக்கிறது. 194 கோடி சொச்சம் ரூபாய் இருந்தது. இப்போது 248 கோடி 27 லட்சம் ரூபாயாக ஆகியிருக்கிறது என்று சொன்னால், இது நிர்ப்பந்தத்தின் மூலமாக வருவாகி யிருக்கிறது என்பதைத் தயாரும் ஆட்சேபிக்க முடியாது ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால் புதிதும் வரி ஏதுவும் போடவில்லை என்று சொல்வது சரியில்லை. நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு அறிகுறி கடன் வாங்கியாவது அல்லது வரி போட்டாவது வசதி செய்து கொடுத்தேயாக வேண்டும் வாய்வந்த பெயரில் இல்லாவிட்டாலும், சாதாரண எந்த வியாபாரிகளும்

[திரு. பி. எதிராஜ்]

[1st March 1966]

விடும் நிர்ப்பந்தித்து வருவிக்கப்படுகிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட ஆணைப்படுகிறேன். அதோடு கூட பட்ஜெட்டு வருவதற்கு முன்னதாக சமீபத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட விவசாய வருமான வரி, குறிப்பாக நெல் உற்பத்தி கெழுகிற விவசாயிகளுக்கு அநீதி இழைப்பதாக இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியாகக் கூடிய நிலைக்கு விலையை அரசாங்கம் கொடுக்காததன் காரணமாக, சாதாரண விவசாயிகள் தற்கொலை செய்துகொண்டு கெடுத்துப் போய்விட வேண்டிய நிர்ப்பந்தமான சூழ்நிலைக்கு அரசாங்கம் அவர்களை விரட்டியிருக்கிறது. இப்போதிருக்கிற சூழ்நிலையில் காங்கிரஸ் காரர்கள் அவர்களை நெல் போடாதே, கரும்பு போடு என்று சொல்லுவது போல் மற்றவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான் காந்தி, வள்ளுவர் மீது ஆர்வையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். எந்த காங்கிரஸ்காரனும் மக்களுக்குச் சேராத போடாமல் ஜீனி கொடு என்று சொல்லியதில்லை. இனியும் கொல்ல மாட்டான். இதை உறுதியாக இந்த அரசாங்கத்திற்குச் சொல்ல ஆணைப்படுகிறேன். அதே சமயத்தில் அவர்கள் நெல் போட வேண்டும் என்று ஆணைப்பட்டாலும், அவர்களுக்குக் கட்டுப்பாடு ஆகாத விலை இருந்தால், எப்படி போட முடியும் என்று மனிதாபிமானத்துடன் சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். காரணம் ஒரு ஏக்கருக்கு 400 ரூபாய்க்கு மேல் நிச்சயமாகச் செலவாகிறது என்று அரசாங்கக் கணக்கு இருந்தபோதிலும் கூட, ஒரு ஏக்கருக்கு 400 ரூபாய் செலவு செய்து ஆடுதறை 21-ஐ பயிர் செய்து 100 வருந்து 200 ரூபாய் வரை கூட லாபம் கிடைக்காவிட்டால், எப்படி விவசாயம் செய்ய முடியும் என்று கேட்டுக்கொள்ள ஆணைப்படுகிறேன். அதே சமயத்தில் மிராசதார் களுக்கு இந்த நிலைமை, சொந்த நிலம் உள்ளவர்களுக்கு இந்த நிலை என்றால், குத்தகைக்கு வாரத்திற்கு சாகுபடி எண்ணப் போன்ற சாகுபடிக்காரன் குத்தகையைக்கூட செலுத்த முடியாத நிலை இருந்தால், மிராசதாரோ அல்லது தேவாலயங்களோ அந்த குத்தகைக்காரனிடமிருந்து நெல் பாக்கிக்காக நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ள சரியான சூழ்நிலை ஏற்படும். பல வருஷங்களாக பாடுபட்டு உழைத்து பலவிதமான ரசாயன உரங்களை அந்த நிலத்தில் போட்டவனை அந்த நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. இந்த நிலைமை தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்றால், நெல் விலையை ஏற்றித்தான் ஆகவேண்டும். ஏதோ பணக்காரர்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கூடப் போட்டு பேசியதாக பத்திரிகையில் இருக்கிறது என்று பேசினார்கள். கணம் உறுப்பினர் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைப் பற்றிச் சொன்னார். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகப் புரிந்திருக்கிறது. காரணம் நான் அந்த மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவன். நாம் விலை அதிகம் வேண்டும் என்று யாருக்காகக் கேட்கிறோம் என்று புரிந்துகொள்ளவேண்டும். 20 லட்சம் பட்டாதார்களில் ஒரு ஏக்கருக்கு உள்பட்ட பட்டாதார்கள் 13 லட்சம் பேர் என்று அரசாங்கம் கணக்கு சொல்லுகிறது. ஒரு ஏக்கர் முதல் 5 ஏக்கர் வரை வைத்திருக்கிறவர்கள் 6½ லட்சம் பேர், எல்லாமாக சேர்த்துப் பார்த்தால், 20 லட்சம் பட்டாதார்களிலே 5 ஏக்கர் வரை உள்ள பட்டாதார்கள் 19½ லட்சம் பேர் இருக்கிறது என்ற முறையில் நான் விலை அதிகம் வேண்டும் என்று சொல்லுவது ஏழை விவசாயிகளுடைய வாழ்வு வளம் பெறவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். வள்ளுவர் குறளைப் பயன்படுத்துகிற, வள்ளுவர் படத்தை மாட்டி வைத்திருக்கிற இந்த அரசாங்கம் உழவர்களுக்கு மதிப்பு தரவேண்டும், மரியாதை தரவேண்டும் என்று வள்ளுவர் சொன்ன வார்த்தையை இவர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஏதாவது ஆடம்பரமாக செலவு பண்ணுவதற்கு நெல் விலையை ஏற்ற வேண்டாம். அவன் வாழ வேண்டும். அவன் உழைப்பதற்கு சக்தி இருக்க வேண்டும். இந்த சக்தி இருந்தால் தான் அவன் உழைக்க முடியும். உழைத்தால் தான் அதிக உற்பத்தி ஏற்பட முடியும். அந்த அளவிற்கு நெல் விலையை உயர்த்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள ஆணைப்படுகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் கேள்வனார்கள். உபரி ராஜ்யத்தில் உள்ள நெல்லை அதிக விலைக்கு விற்கிறார்கள் என்று, பற்றுக்குறை ராஜ்யமான கேரளாவிலும் கொடுக்கிறார்கள் என்பதை உணரவேண்டும் பற்றுக்குறை ராஜ்யம் அதிக விலை கொடுக்கக்கூடிய காரணம் நமக்குப் புகிறதா. கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காரர்கள் எங்களுக்கு ஏழை விவசாயிகள் மேல் அக்கறை என்று சொல்லக் கூடும். உலகத்திலே ஏழை மக்களுக்காக கம்ப்யூனிஸ்டுகள் மாத்திரம் பிறந்திருக்கிறார்கள் என்று

1st March 1968]

[திரு. பி. எதிராஜ்]

எப்படி சொல்ல முடியும்? அவர்கள் அப்படிச் சொல்லுவார்கள் என்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. நாம் நியாயமாக நடக்க வேண்டும் நியாயமான கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். அதனால் தான் நெல்லுக்கு அதிக விலை தரவேண்டும் என்று கேட்கிறேன். ஆகவே அவர்கள் சொல்லார்கள் என்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் நியாயமாக நடக்கவேண்டுமானால், கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். மற்ற ஜில்லாக்களைப் பற்றி தெரியாவிட்டாலும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அங்கு இருக்கின்ற விவசாயத் தொழிலாளர்கள் குழறிக்கொண்டு இருக்கின்ற நிலைமை இருக்கிறது. அடுத்த வருடத் திற்குள் நியாயமான கூலி கொடுக்காவிட்டால், அவர்கள் வேலை செய்ய முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படும். அதன் காரணமாக அரசாங்கம் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்ற அளவு உற்பத்தி பெருக வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தால் கூட, அதற்கு முன்னால் சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நியாயமான விவசாய கூலி எவ்வளவு என்பதை சட்ட பூர்வமாக நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு நிர்ணயம் செய்யாவிட்டால் அதை சர்க்கார் வைத்துக் கொண்டு இந்த அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்பதற்காக உலாவிக் கொண்டு இருக்கின்ற கட்சி பலர்த்காரம் மூலம் பல குழப்பங்கள் உண்டாக்கி உற்பத்தியைக் குறைத்துவிடும் என்ற பீதி ஏற்படுகிறது. அதற்கு முன்னால் நியாயமான கூலி கொடுப்பதற்குச் சட்டம் செய்ய வேண்டும். அந்த சட்டத்திற்கு விரோதமாக எவ்வளவு சூழ்ச்சி செய்தாலும் அடக்க வேண்டும் என்று தெளிவாகச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஜனநாயகத்தின் பேரால் எதை வேண்டுமானாலும் செய்வதற்கு விட்டுக் கொண்டு போனால், ஜனநாயகம் செத்தவிடும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டால், தடி எடுத்தவன் தண்டல்காரன் என்ற நிலை உண்டாகும். அதைத் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

இந்த விவசாய வருமான வரி எப்போது இந்த சர்க்காரில் ஏற்பட்டதோ, அப்போது- இங்கு இருந்த நிதி மந்திரி மதிப்பிற்குரிய சுப்ரமணியம் அவர்கள் விவசாய வருமான வரியை அமுலுக்குக் கொண்டு வரும்போது நீல உச்ச வரம்பு சட்டத்தை இந்த அரசாங்கம் எப்போது அமுலுக்குக் கொண்டு வருமோ, அப்போது இந்த விவசாய வருமான வரி ரத்து செய்யப்படும். என்று உறுதிமொழி கொடுத்தார் அந்த உறுதி மொழியைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றுவது நியாயமான கடமை என்று கருதுகிறேன். இதை இந்த அரசாங்கம் சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். 12½ எக்கருக்கு வரி இல்லாத நிலைமை இருந்தது. இப்போது ரூ. 50-25 ஆகப் போய் இருக்கிறது. 20 எக்கருக்கு முன் அரசாங்கத்திலே ரூ. 33-75 இருந்ததை இப்போது ரூ. 140 என்று ஆக்கிவிட்டு நாங்கள் ஏறா விவசாயிகளுக்காக ஆட்சிக்கு வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்வதில் பொருள் உள்ளதா என்று சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். இதை விட முக்கியமான விஷயம். கீழ் கோர்ட்டிலே பாதகமான தீர்ப்பு கொடுத்தால் மேல் கோர்ட்டில் சாதகமாக இருக்க வேண்டும் என்று அப்பீல் செய்வார்கள். விவசாய வருமான வரி மசோதா தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அது கொடுமையாக இருக்கிறது என்பதற்காக அதைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விட்டுவிட முடிவு செய்தார்கள். விவசாயிகளுக்கு சாதகமாக இருக்கும் என்று எதிர் பார்ப்பதற்கு பதிலாக, கடும்தண்டனை போல இருக்கிறது ரூ. 33-75 போட்டு இருந்த வரி மசோதாவில் ரூ. 30 ஆகக் குறைக்கப்பட்டது. இப்போது ரூ. 140-க்கு கூடிக் கொண்டு இருக்கிறது. இந்த நிலைமையிலே தான் விவசாயிகள் கழுத்தை நெறிப்பதாய் இருக்கிறது. கழுத்தை நெறிக்காதீர்கள் என்று வள்ளுவர் மீது ஆணையிட்டுக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அது நிற்க.

பாசன வசதி பற்றி பல வருடங்களாக காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இருந்த 5-40 போதும் சரி, இப்போதும் சரி விவசாயிகள் கீழ் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ப.ம. எவ்வளவு உற்பத்தி செய்கிறோமோ அதை விட உற்பத்தி செய்ய வடிகால் வசதி இல்லாததால் பாதிக்கப்படுவது தடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சொன்னேன். சென்ற பட்ஜெட்டில் பாசன வசதியை கங்குல் அரசாங்கம்

[திரு. பி. எதிராஜ்]

[1st March 1968]

எவ்வளவு அதிகமாகச் செய்திருக்கிறது என்று சொல்லிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். ஆங்கில அரசாங்கம் எத்தனை வருடம் இருந்ததோ அதை வரடமும் சேர்ந்து சென்னை மாகாணமாக தமிழ்நாடு, ஆந்திரா, கேரளம், மைசூர் சேர்ந்து இருந்த போது 35 கோடிக்கு மேல் செலவழிக்கப்படவில்லை என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அந்த நிலைமை 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக இருந்தது. 3 திட்டங்களுக்கு பிறகு 1966-67-க்குள்ளாக ரூ. 130 கோடி பாசன வடிகால் வசதிக்காக காங்கிரஸ் அரசாங்கம் சாதித்திருப்பது மகத்தான சாதனை. எவ்வளவு விரோதமான கட்சியாக இருந்தாலும், நன்றி செலுத்தித் தீர்வேண்டும் நன்றி செலுத்தாவிட்டாலும்கூட நன்றியை எதிர்பார்க்காமல் வள்ளுவரைப் பின்பற்றி காந்தியைப் பின்பற்றி, விவசாயம் செழிப்பதற்கு காங்கிரஸ் அரசு பாடுபட்டது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். 1966-67-ல் 840 லட்சம் செலவழித்திருக்கிறது வடிகால் பாசனத்திற்கு. ஆனால் சென்ற வருடம் இந்த அளவியல் சமர்ப்பித்த பட்ஜெட்டில் 720 லட்சம் தான் இருந்தது. விவசாயிகளுக்கு அதிகமான அக்கரை காட்ட வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, 6.48 லட்சமாக்கக் குறைந்து இருப்பது நியாயமானது அல்ல என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதோடு தஞ்சை மாவட்டத்தில் மாத்திரம் பாசன வடிகால் வசதிக்காக உலக ஸ்தாபனத்திலிருந்து 12 கோடி ரூ. பணம் தருகிறார்கள் என்று சொல்லி, அதற்கு விசேஷ அதிகாரியாக முன்னாள் தஞ்சை மாவட்ட கலெக்டர் வேதநாராயணன் அவர்களை ஸ்பெஷல் ஆபீசராகப் போட்டுப் பெரிய எஞ்சினீர்கள், அதிகாரிகள் வந்து திட்டம் தீட்டிக் கொடுத்தார்கள். அந்தத் திட்டம் என்ன ஆயிற்று, என்றைக்கு ஆரம்பிக்கப்படும் என்பதை எல்லாம் இந்த அரசாங்கம் கொடுக்காததன் காரணமாக, பெரிய குழப்பமான குழந்தையையும், சங்கடமும், ஏமாற்றமும் தஞ்சை ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில் விவசாயிகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றிய குறிப்பைச் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு, முதலமைச்சர் ஆற்றிய உரையில் மழை பெய்து இருந்தும், "மலைப்பு எய்தும் அளவிற்கு செலவு செய்யப்பட்டு இருந்தும், கூடுதல் வரிகளின் வடிவில் மக்கள் கணிசமான அளவிற்கு அல்லல் பட்ட போதிலும், நமது மக்களின் வாழ்க்கை நிலை எவ்வகையிலும் வளர்ச்சி பெறவில்லை. வேளாண்மை பெருக்கம் நிறைவேறுதல் போனதோடு, திட்டத்தின் பெயரால் பெருத்த தொகைகள் செலவிடப்பட்டதும் ஒன்று சேர்ந்து, விலைவாசிகளின் ஏற்றத்தை மேலும் உயர்த்தி பெரும்பான்மையான மக்களைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தின" என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. நன்றாகச் சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். இவ்வளவு தூரம் சொன்னேன். 1950-51-ல் 30 லட்சம் டன்னாக இருந்த உணவு உற்பத்தி இரண்டாவது திட்டம் முடியும் போது 53 லட்சம் டன்னாக உயர்ந்து முன்னாவது திட்டம் முடிவின்ற போது 60 லட்சம் டன்னாக உணவு உற்பத்தி இருந்தது யாரும் மறுக்கமுடியாத உண்மை என்பதைச் சொல்வதைக் கொண்டு 30 லட்சம் டன் 60 லட்சம் டன்னைய் உயரும் போது ஒரு மூட்டை இருந்த இடத்தில் இரண்டு மூட்டையாக இருக்கிறபோது வளம் பெறச் செய்தார்களா இல்லையா என்று சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். அகில இந்திய ரீதியிலே 10 கோடியிலிருந்து 7.3 கோடி தான் உணவு கிடைத்தது என்று குறைபாடுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அந்தக் குறை இருந்த போதும் தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் 15 ஆண்டிலே ஒன்றுக்கு இரண்டு என்ற முறையிலே தண்ணீர் வரவிட்டாலும், மழை பெய்யா விட்டாலும், என்ன ஆகியும் ஒன்றுக்கு இரண்டாக காங்கிரஸ் அரசாங்கம் உற்பத்தி செய்யத் தயங்கவே இல்லை. மக்களுக்குக் கடமையைச் சரியாகச் செய்திருக்கிறது என்று சட்டக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். எவ்வளவு திட்டம் போட்டிருந்தும் கூட, விலைவாசி உயர்ந்திருந்தும் கூட, மக்கள் வாழ்க்கையிலே உயர்வு இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். மக்களுடைய வாழ்க்கையிலே வளர்ச்சி இல்லாவிட்டால் வசதி பெருக்கமே இல்லாவிட்டால் 1939-ல் 16 கோடி வருமானம்—4 மாநிலங்கள் சேர்ந்து இருந்தது. இப்போது 248 கோடி ரூபாய் வரிகளைக் கட்டி அளவுக்கு டணம் ஏது என்று சிந்தித்தப் பார்க்க வேண்டும். (பொதுமக்கள்) சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். 10 வருடத்திற்கு முன்னால் (பொதுமக்கள்) — நம்முடைய மதிப்பீட்டைய உணவு அமைச்சர் தரிக்

1st March 1968]

[திரு. பி. எதிராஜ்]

கட்சியிலே இருந்த போது தேய்ந்த இடலியை காட்டினார் இப்போதுள்ள இடலியைவிட 2½ பங்கு மொத்தம் உள்ள இடலி விலை அப்போது காலணுவாக இருந்தது.

காப்பி ஒரு கப் ஒரு அணுவாக இருந்தது. அப்போது சாதாரண மக்கள் அங்கே போய் சாப்பிட வசதியில்லை. காலணுவிற்கு அப்போது வக்கில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு என்ன நிலை? நாம் பார்க்கிறோம். ஹோட்டல்களில் எப்படியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. இட்டிலி எவ்வளவு இளைத்திருந்தாலும் பரவாயில்லை. 10 பைசாவாக இருந்தாலும் சாப்பிடப் போகிறோம். அவ்வளவு அளவிற்கு மக்களுக்கு இப்போது வக்கு இருக்கிறது. அந்த நிலைமைக்கு வளர்ந்திருக்கிறோம் என்று சொன்னால், போட்ட மூன்று திட்டங்களின் காரணமாகத் தான் என்று சொல்லலாம். அவ்விதம் வசதியை, வாய்ப்பை, வாழ்க்கைத் தர உயர்வை காங்கிரஸ் அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவே இதைச் சொல்கிறேன்.

இப்போது சொல்கிறார்கள். காந்தியடிகள் சொன்னார்கள், வள்ளுவர் சொன்னார்கள் என்று. கிராம முன்னேற்றத்திலே நாட்டம் செலுத்த வேண்டும். நாம் கிராமத்தை வேண்டுமென்றே அலட்சியம் செய்கிற அளவில் மிகுந்த குறைவான தொகையை ஒதுக்கியிருக்கிறோம். வெறும் 47 ஆயிரம் ரூபாய் குடி தண்ணீர் மான்யமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது மிகவும் வேதனைக்குரிய விஷயமாகும். கிராமப்புறத்தைப் புறக்கணித்தால் அங்கேயுள்ளவர்கள் எல்லாம் சர்க்காருக்கு விரோதமாக எழுச்சியுற்று செயலில் ஈடுபட்டால், அதற்கு யார் பொறுப்பு? ஆகவே கிராமத்தை அலட்சியம் செய்யாதீர்கள். கிராம மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை, வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்யத்தான் வேண்டும். இப்போது சொல்கிறேன். நீங்கள் கூறுகிறீர்கள், மத்திய அரசாங்கம் மானியம் கொடுக்கவில்லை. மாகாணங்களிலிருந்து வரி வசூல் செய்து அங்கேயே அதிகமாக வைத்துக் கொண்டு செலவு செய்கிறார்கள் என்று எல்லாம் சொல்கிறீர்கள். அதைப் போலவே இங்கேயும் கிராம பஞ்சாயத்துக்கள், யூனியன்கள் தலைவர்கள் நம்மைப் பார்த்துக் கேட்கும்படி செய்துவிட்டார்கள். மத்திய சர்க்காரைச் சொல்வதைப்போல நம்மை குறை சொல்வதற்கு முன்னால் நீங்களாகவே தேவையானதை நிச்சயமாகச் செய்ய வேண்டும். கிராமத்திலிருந்து ஏராளமான வரி வருகிறது. அவர்கள் தான் நமக்குச் சோறு போடுகிறார்கள், கரும்பு கொடுக்கிறார்கள், கடலை, எண்ணெய், மிளகாய் எல்லாம் தருகிறார்கள். துணி நெய்யும் பருத்தி எல்லாம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே அந்த கிராமங்களை அலட்சியம் செய்யாதீர்கள். ராஜ்ய சர்க்கார் வரி போட மாட்டேன் என்று சொன்னால் மத்திய சர்க்கார் மாநில சர்க்காரை போடு என்று சொல்வதைப் போல, நாமும் பஞ்சாயத்துக்கள் வரி போட மாட்டேன் என்று சொன்னால் விடக்கூடாது. தன் கையே தனக்கு உதவியாகும். அவர்களுடைய தேவைக்கு அவர்கள் சுயமாக சம்பாதிக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

எனக்குத் தெரிந்த வரையில், இரண்டொரு வரிகள் கிராம பஞ்சாயத்துக்களின் மூலமாகப் போடவேண்டுமென்று சொல்கிறேன். பிறப்பு, இறப்பு முதலியவைகள் இப்போது இலவசமாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. அதற்கு ஒரு ரூபாய் இரண்டு ரூபாய் என்று கட்டணம் வைத்து அதை கிராம பஞ்சாயத்துக்களில் சேர்த்து அதை உபயோகப் படுத்திக் கொள்ளலாம். அதைப் போலவே திருமணங்களை இப்போது பதிவு செய்யவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். தாலி கட்டினாலும் சரி, கட்டாவிட்டாலும் சரி, ஆச்சாரியார் வைத்துச் செய்தாலும் சரி, சுயமரியாதைத் திருமணமாக இருந்தாலும் சரி, கலப்புத் திருமணமாக இருந்தாலும் சரி, எல்லா திருமணங்களையும் பதிவு செய்ய வேண்டுமென்று வைத்து ஒவ்வொரு திருமணத்திற்கும் இரண்டு ரூபாய் என்று வைத்தால், அந்த நிதியை கிராம நிவாரணத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதைப் போல குத்தகை சாகுபடிதாரர்கள் இப்போது லிமீட்டை நிர்ணயம் செய்வதற்கு பஞ்சாயத்துக்களில் பதிவு செய்து

[திரு. பி. எதிராஜ்]

[1st March 1968]

கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லி, ஒரு ரூபாய் என்று வைத்தாலும் கூட, ஓரளவு நியாயமான வருவாய் அரசாங்கத்தை எதிர்பார்க்காமல் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு வரும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

5-50
p.m.

அடுத்து, 9 கோடியே 2 லட்சம் ரூபாய் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அதிகப்படியான அலவன்ஸ் கொடுப்பதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப்பெருந் தொகை லட்சம் பேருக்குத் தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆன்றாடம் வேலை செய்யும் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் நமது தமிழகத்தில் மாத்திரம் 1 கோடியிலிருந்து, 1 கோடியே 25 லட்சம் பேர்கள் இருக்கார்கள். அவர்களுக்கு ஓரளவு கூலி உயர்வு இன்றைய நிலைமைக்குத் தகுந்தாற்போல, சமுதாயத்தின் மாறுதலுக்கு ஏற்ப, கொடுக்கவேண்டும்.

1965-66-லும், 1967-68-லும், விளைவு உண்மையிலேயே குறைந்து விட்டது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கமும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த விஷயத்தில் அமைச்சர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் வந்தபோது சொன்னார்கள். இயற்கையால் ஏற்பட்ட விளைவுகளுக்கு கிலித், வரி தள்ளுபடி செய்யப்படுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் அதைப்பற்றி இப்போது என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று இந்த பட்ஜெட்டில் ஒன்றுமில்லை. அது ஒரு பெரிய ஏமாற்றமாகும். 1965-66-ல் விளைவு குறைந்ததின் காரணமாக நிலச் சவான்தாரர்கள், பண்டார சன்னதிகள் குத்தகை சாகுபடிதாரர்களை திடீரென்று அப்புறப்படுத்தி விடுவார்கள் என்பதற்காக அப்போதிருந்த முதலமைச்சர் அவர்கள் ரெவின்யூ கேர்ட்டுகளை எல்லாம் மூடிவிட்டு நிவாரணம் கொடுக்கப்போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இப்போதும் தொடர்ந்து ரெவின்யூ கேர்ட்டுகளை மூடி வைத்திருப்பதால், யாருக்கும் நல்லதில்லை என்பதை உழவர்களின் நண்பன் என்று முறையில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஒழுங்கான விவசாயிகளுக்காக இத்தகைய சட்டங்கள் இருக்கின்றன. பல பலாத்கார சக்திகள் எல்லாம் கெடுதல் செய்யும்போது, அதன் காரணமாக ஏற்படுகிற விபரீதங்களிலிருந்து தப்ப முடியாத பீதி இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் சொல்வதெல்லாம் 1965-66, 1967-68 வருடங்களுக்கு மட்டுமல்ல. இதுவரை குத்தகை பாக்கியிருக்கிற எத்தகைய குத்தகைதாரரும் குத்தகை பாக்கிக்காக நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றக் கூடாது என்று அறிவித்து, ரெவின்யூ கேர்ட்டிற்குப் போ என்று சொல்லாமல் மொத்தத்தில் சராசரியாக இருபோக சாகுபடி என்று சொன்னால் ஒரு 35 சத விசதம், ஒரு போக சாகுபடி என்றால் 50 சத விசதம் என்றும் தள்ளுபடி செய்து பாக்கியை 5 வருடங்களில் வசூலிக்கும் சூழ்நிலையை உருவாக்கினால், விவசாயிகள் நல்ல முறையில் தங்கள் தொழிலில் ஈடுபட சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததாகும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அதோடு முக்கியமாக இந்த நெல் கொள் முதல் செய்கிற விவகாரத்தில் இரண்டு வகை இருக்கிறது. உணவு கார்பொரேஷன் என்ற பெயரால் அரசாங்கத் துறைகளில் கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. தவிர சிலில் கூட இப்பார்க்ட்மெண்ட் என்று நமது அரசாங்கத்திற்காக வியாபாரிகளைக் கொள்முதல் ஏஜெண்டுகளாக வைத்து கொள்முதல் செய்கிறார்கள், இந்த முறைகளில் உணவு கொள்முதல் கார்பொரேஷன் செய்கிற நெல்லுக்கு எந்த விதமான தரமும் பார்க்காமல் அரசாங்கம் வாங்கிக் கொள்கிறது. ஆனால் மாநில அரசாங்கத்திற்காக கொள்முதல் செய்கிற ஏஜெண்டுகளான வியாபாரிகளை நெல்லை பிடித்து வைத்திருக்கச் சொல்லி பிறகு தரம் பார்த்து வாங்குவதால் ஏகப்பட்ட நஷ்டம் கொள்முதல் ஏஜெண்டுகளுக்கு ஏற்படுகிறது. உணவு கார்பொரேஷனுக்கு இருக்கும் துணை நமது அரசாங்கக் கொள்முதல் ஏஜெண்டுகளுக்கும் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதோடு படு விபரீதமான செயல் என்னவென்று சொன்னால், ஒரு குவிண்டாலுக்கு 77 பைசாவில் “ஹேண்ட்லிங் சார்ஜ்” என்று கிடங்கிலிருந்து ரெயில் நிலையத்துக்குக் கொண்டு வரும் செலவு, சாக்கு கட்டுதல், தையல் போடுதல், கூலி, வண்டி சத்தம் எல்லாம் சேர்த்து 30 பைசா என்று கொடுத்தார்கள்.

1st March 1968]

[திரு. பி. எதிராஜ்]

இப்போது இதை அறவே எடுத்துவிட்டார்கள். இந்த நிலைமையில் அரசாங்க எஜெண்டுகள், நெல் அரிசி வியாபாரிகள் - தவறுகள் செய்யும்படி அரசாங்கத்தாலேயே தூண்டப்படுகிறார்கள். தவறான அளவில், கலையும் மண்ணையும் சேர்க்கும் வழிகளுக்கு எல்லாம் அவர்கள் தூண்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே இதை அரசாங்கம் கருணையோடு, மனிதாபிமானத்தோடு பார்த்து கொடுக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் நியாயமுடைய இருக்க வேண்டும். அரசாங்கத்தின் உணவு கார்ப்பொரேஷனுக்கு ஒரு சலுகை, இவர்களுக்கு ஒரு சலுகை என்று பார்ப்பதில்லாமல் இருக்க வேண்டும்.

அடுத்து, நான் கல்யாணமாகாதவன். பிரம்மசாரி. தேசம் நன்றாக இருக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய ஆசை. குடும்ப கட்டுப்பாடு விஷயத்தில் கனம் உறுப்பினர் ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களுக்கும் எனக்கும் ரொம்பவும் மாறுபாடு உண்டு. அவர் பேசியபோது நானும் பேசவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன். முடியவில்லை. இது கடவுள் சிருஷ்டி, குழந்தைகள் பிறப்பது அவன் செயல், கடவுள் காப்பாற்றுவார், மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் ஊற்றுவான் என்று சொன்னார்கள். அதை நியாயம் என்று அரசாங்கம் ஒத்துக்கொண்டால், அதற்கு என் எஜெண்டுகளைப் போடவேண்டும்? இது ரொம்பவும் ஆபத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நாட்டின் மரியாதையைக் குறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. குடும்பக் கட்டுப்பாடு மிகவும் அவசியமாகும். எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. கனம் கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றவர்கள் குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டம் மத்தத்திற்கு விரோதமானதல்ல என்று நினைக்கக்கூடும். அதனால் அரசாங்கம், சங்கராச்சாரியார்கள், பண்டார சன்னதிகள், அதாவது மதத் தலைவர்கள், மௌலவிகள் பாதிரிமார்கள் போன்றவர்களை அழைத்து இந்தப் பிரசாரம் செய்யச் சொன்னால், குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டம் மத்தத்திற்கு விரோதமானதல்ல என்ற எண்ணம் மக்களுக்கு ஏற்படும் என்று நினைக்கிறேன். சாதாரண மக்கள் மூட நம்பிக்கையோடு இருக்கிறார்கள். குடும்பக் கட்டுப்பாடு மக்களின் நல்லாழிவுக்கு பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கு ஏற்றது என்று நாம் சொல்வதைவிட அவர்கள் சொன்னால் சாதாரண மக்களுக்கு அதில் நம்பிக்கை ஏற்படும்.

அடுத்து, சர்க்கார் சிப்பந்திகளைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். எந்த அரசாங்கம் எந்தத் திட்டம் போட்டாலும் அது ஒழுங்காக நிறைவேறு வேண்டுமென்றால், அரசாங்க சிப்பந்திகள் மனம் வைத்தால் தான் முடியும். தாசில்தார், ஆர்.டி.ஓ. போன்ற வேலைகளுக்கு இத்தனை வயது வரைதான் உயர்வு என்று இருக்கிறது. டிபார்ட்மெண்டுகளில் லஞ்ச ஊழல் எவ்வளவு இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியும். அரசாங்க சர்வீஸைப் பொறுத்த வரையில் ரிடையர் ஆகும்போதும் உத்தியோகத்தில் உயர்வு உண்டு என்றால் அவர்கள் ஆர்வத்தோடு வேலை செய்வார்கள். அது இல்லாமல் இத்தனை வயதுக்கு மேல் உயர்வு இல்லை என்றால் அவர்கள் எவ்வளவு வேலை செய்தாலும் தரம் குறையத்தான் செய்யும். ஆகையால் வேலை செய்வார்களுக்கு ஒரு ஊக்கத்தை, சுவையை நாம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு நாம் லாட்டரி அடிக்கப் போகிறோம். மன்னிக்கவும். லாட்டரி சீட்டுதான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். இதனால் முன்பு பெரிய விபரீதம் எல்லாம் நடந்தது என்பதால் இதை நாம் யோசிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். சர்க்கார் ரெவின்யூ இலாகாவிலிருந்து டிரஷரியை பிரித்துவிட்டது. அதனால் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ரெவின்யூ இலாகாவில் முன்பு டிரஷரி சேர்ந்திருந்தபொழுது ஓரிசண்டு கிளார்க்குகள் இருந்த இடங்களில் இப்போது நான்கைந்து பேர் இருக்கிறார்கள். பவுண்டு பணம், கிராம அதிகாரிகளுக்குச் சம்பளம், நில வருவாய் வாங்குவது எல்லாம் இப்போதும் தாசில்தார் ஆபீசில் தான் இருக்கிறது. வருகிற சலாக்கை போட்டு ஸ்டேட் பாங்குக்கு அனுப்புவது தான் இப்போது டிரஷரி வேலை. டிரஷரி தனியாக பிரிந்தாலும் அக்கவுண்டண்ட் ஜெனரல்தான் இப்போதும் ஆடிட் செய்கிறார்.

[திரு. வி. எதிராஜ்]

[1st March 1968]

பின்னும் டிராபிக்ஸை ரெவினியூ இலாகாவுடன் சேர்த்தால் 75 லட்சம் மிக்சமாகிவிடும். லாட்டரி சீட்டு போடவேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது அதை சிந்திக்க வேண்டும்.

தனியார் துறையில் பஸ்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதில் உள்ள டிரைவர் கண்டக்டர்கள் போன்ற ஊழியர்கள் பஸ்கள் தங்குமிடங்களில் ஓய்வு பெற இடமில்லாமல் பஸ்களிலேயே தங்கும்படியான நிலை இருந்து வருகிறது. அதனால் பஸ் சொந்தக்காரர்கள் பஸ்கள் தங்குமிடங்களில் ஊழியர்கள் ஓய்வு பெறுவதற்கான இடங்களை கட்டாயமாக வசதி கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் வற்புறுத்த வேண்டும்.

கிராமங்களில் பஞ்சாயத்து கோர்ட்டுகள் இல்லாததால் சாதாரண விஷயங்களுக்கெல்லாம் ஜனங்கள் முனிசிப் கோர்ட்டுக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. அங்கு போனால் ஸ்டாம்பு சார்ஜ் வக்கீல் பீஸ் போன்ற செலவுகள் ரூ. 50 என்றும் ரூ. 100 என்றும் ஆகிவிடுகிறது. ஆகையால் அந்த கிராமங்களைக் குறைக்க கிராமங்களில் பஞ்சாயத்து கோர்ட்டுகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு மற்ற விஷயங்களைத் தொடர்ந்து நாளை பேசுகிறேன் என்று சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

6-00 P.M. Vice—CHAIRMAN (THIRU. N. V. NADARAJAN): The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS